

Giới thiệu Trò Chơi Nói Dối

Truyện Trò Chơi Nói Dối của tác giả Di Fer thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. X, một ẩn số trong toán học, một nhà văn chưa ai từng được thấy diện mạo thật sự. Series tác phẩm của người này trở thành hiện tượng với sở trường cường điệu hoá ám chỉ scandal của người nổi tiếng và chính khách. Hễ là nhân vật chính bị viết vào trong sách của X, không ai không thân bại danh liệt, khiến người ta vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi.

Tôn Chân, một giáo viên của lớp dạy thêm suốt ngày mơ mộng trở thành nhà có nổi tiếng, vào ngày sinh nhật 30 tuổi đã ước một điều: Trở thành nhà văn lớn nổi danh, chỉ dựa vào viết sách không những có thể nuôi sống bản thân, thậm chí có thể ngời hường danh tiếng, của cải và vinh quang. Tôn Chân không thể nghĩ được rằng, sau cái ngày cô ước điều đó, ông trời dùng cách bất ngờ nhất để thực hiện điều ước của cô: Cô chứng kiến cái chết của X.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1: Cái chết của X

BỘ 1: Nếu cho bạn một cơ hội, cho bạn giẫm lên vai của người chết để thành danh, bạn sẵn sàng chấp nhận chứ?

Chương 1: Cái chết của X

Thiếu tiền, là nguồn gốc của tất cả tội ác.

Dịch: Apry618

1.1

Trong phòng rất yên tĩnh, bởi vậy mà âm thanh ấy vang lên khiến người ta không khỏi chú ý.

Tiếng nước chảy.

Từ phòng tắm truyền ra.

Tiếng nước chảy liên tục không hề bị ngắt quãng, có đôi chút khác thường.

Một cô gái mặc đồ nhân viên vệ sinh nghi ngờ đi về phía phòng tắm, cửa phòng tắm không được chốt lại, từ khe cửa có thể thấy được nước trong bồn tắm đã đầy tràn ra ngoài, cả sàn đều là nước.

Mà nước lại tiếp tục chảy ra không ngừng từ trong vòi.

Cô từ từ đẩy cánh cửa ra, một cánh tay xuất hiện ngay trước mắt cô, cánh tay ấy nằm trong vũng nước đọng trên sàn phòng tắm, trắng bệch không chút màu máu.

Đôi mắt của cô gái trừng lớn hơn, tay đang đẩy cửa cũng dừng lại, một lát sau, cô mới lấy can đảm tiếp tục đẩy hết cửa ra.

Một người đàn ông lơ lửng chỉ quần khăn ở nửa thân dưới ghé bên bồn tắm, một chai nước tẩy bồn cầu đổ bên cạnh ông ta, chất lỏng bên trong gần như đã chảy ra hết, mà mặt người đàn ông kia vừa khéo ngâm trong thứ acid đậm đặc bị chảy ra, mặt mũi biến dạng.

Trong phút chốc, tiếng hét thảm thiết với decibel cao đã phá vỡ sự tĩnh lặng của căn biệt thự này...

▶▶▶

Hai ngày trước.

Chuông báo thức vang lên.

Tôn Chân tỉnh giấc, việc đầu tiên chính là cầm chiếc điện thoại đặt bên giường lên, mắt nhắm nhắm đọc tin nhắn bên trong, trên mặt hiện lên vẻ tươi vui.

Hôm nay là sinh nhật của cô.

Vội vàng rửa mặt chải đầu xong xuôi, cô vừa tiếp tục cầm điện thoại đọc những tin chúc mừng sinh nhật mà bạn bè gửi đến, vừa lơ đãng ăn bữa sáng, cho đến khi chợt phát hiện ra rằng hình như mình sắp bị muộn rồi, vội là nuốt vội miếng bánh mì, thay quần áo xong xuôi, ôm một chồng sách tiếng Anh và tạp chí trên bàn lên rồi vội vàng ra khỏi nhà.

Vì phải vội đến trung tâm dạy thêm cho kịp nên bước chân cô rất nhanh, như là sắp chạy vậy, không cẩn thận giẫm phải chỗ hụt, loạng choạng một phen, tuy không bị ngã nhào, nhưng sách trên tay cũng bị rơi đầy xuống đất, cô bực mình ngồi xổm trên đất nhặt lại chỗ sách ấy, bức tường ở phía sau lưng dán đầy áp phích của nhà xuất bản, quảng cáo mạnh mẽ vẫn bí ẩn đang nổi đạo gần đây: X.

Tôn Chân đứng dậy, phát hiện bức tường bị áp phích chiếm trọn đó, trên mặt có chút không vui.

Nhưng cô nhanh chóng quay đầu lại, tiếp tục đi vội vàng về phía trung tâm dạy thêm.

Lúc này di động của cô bắt đầu kêu, cô vội lấy điện thoại ra từ chiếc túi da, thấy đó là cuộc gọi của bà chủ nhà, lập tức dừng lại bước chân, thầm than khổ.

Cô thở dài một hơi, miễn cưỡng nghe điện thoại...

“Cô Tôn! Cô trốn đi đâu vậy hả? Chẳng phải đã nói hôm nay phải trả tiền nhà sao? Cô đã nợ hơn bốn tháng rồi đấy!”

“Xin lỗi bác chủ nhà, hôm nay cháu có tiết, nên sáng sớm đã ra khỏi nhà rồi, không phải cố tình trốn bác đâu.”

“Ai thèm quan tâm cô có tiết hay không? Có tiết để dạy sao lại không có tiền trả tiền thuê nhà? Tôi nói cho cô biết, nếu là người khác thì đã tổng cô đi từ lâu rồi, làm gì tốt bụng cho cô tiếp tục ở không như tôi chứ?”

“Thật sự rất xin lỗi, dạo này cháu không có nhiều tiết dạy như trước, thu nhập cũng ít hơn, cho nên...”

“Thu nhập ít hơn thì không biết đi tìm công việc khác hả? Tôi mặc kệ, tóm lại hôm nay cô mà còn không trả tiền thuê nữa thì mời cô chuyển nhà!”

“Làm ơn đi mà, bác chủ nhà, đừng như thế, vậy... Hôm nay cháu trả trước cho bác nửa tháng tiền nhà có được không?”

Bà chủ nhà lưỡng lự một lát, mới không bằng lòng nói: “Được rồi được rồi, nhưng bây giờ phải chuyển khoản ngay cho tôi! Lát nữa tôi mà không thấy nửa tháng tiền nhà, thì mời cô cuốn xéo!”

“Được ạ, cháu đi chuyển tiền ngay đây, cảm ơn bác.”

Tôn Chân ngắt điện thoại, tâm trạng tốt ban sáng đã biến mất sạch sẽ, cô cúi đầu ủ rũ ôm chồng sách đi vào một cửa hàng tiện lợi ở gần đó, chuẩn bị chuyển tiền cho bà chủ nhà.

Mới bước vào cửa hàng, cô liền nghe thấy tiếng dẫn chương trình truyền hình đang quảng cáo về nhà văn X: “Ai dà, thật ra tôi cũng là người yêu sách của X đấy, nhưng mà các fan đã đợi ba tháng rồi, chúng ta còn phải đợi bao lâu đây? Lẽ nào đây là chiêu marketing mới?”

Về không đồng ý trên mặt Tôn Chân rất rõ ràng, cô bước đến trước máy ATM, cho thẻ ngân hàng vào, sau khi chuyển khoản thì lại phát hiện màn hình của máy hiển thị thông tin 'Giao dịch thất bại'. Cô kiểm tra lại số dư, lúc này mới phát hiện tài khoản ngân hàng lại chỉ còn không đến một nghìn tệ*?!

*Ở đây là Tân Đài tệ của Đài Loan, mã tiền tệ TWD và viết tắt thông thường là NT\$.

Trời ơi. Trung tâm dạy thêm còn chưa chuyển tiền lương tháng trước sang cho cô sao?

Tôn Chân nghĩ ngợi một lúc, quyết định tạm thời sẽ gửi cho bà chủ nhà 500 tệ trước đã.

Chuyển tiền xong, cô vội rời cửa hàng tạp hoá, tiếp tục đến trung tâm dạy thêm.

▶▶

“Cô Tôn ơi!”

Sau khi lớp dạy thêm tiếng Anh tan, có vài học sinh vây quanh Tôn Chân.

“Cô Tôn, sao cô lại không dạy tiết hôm thứ tư và thứ năm nữa? Tiết tiếng Anh vào thứ 2 bị trùng thời gian với môn khác của em, em chẳng thể học tiết của cô nữa.” Một học sinh nói.

Tôn Chân tỏ vẻ nghi ngờ, hỏi lại học sinh: “Cô có không dạy đâu, em nghe ai nói vậy?”

Một học sinh khác lấy thời khoá biểu ra, nói: “Đây là thời khoá biểu mới, chỉ mỗi thứ 2 là cô có tiết dạy thôi.”

“Cô Tôn, em chỉ thích học tiết tiếng Anh của cô thôi, tiết của giáo viên khác đều chán lắm.” Lại một học sinh nữa nói.

Tôn Chân nhận lấy thời khoá biểu mới, xác nhận lại, trên đó thì trừ thứ hai ra, đúng là những ngày khác đều không có tên của mình.

Sao có thể chứ?

Nếu thật sự muốn giảm ca dạy, sao bên trung tâm dạy thêm chưa báo với cô đã tự quyết định rồi?

Tôn Chân cảm thấy mình không nhận được sự tôn trọng, đồng thời cũng rất tổn thương.

Là cô dạy chưa đủ tốt sao? Hay bởi vì lý do nào khác?

Tôn Chân quyết định đi tìm giám đốc trung tâm dạy thêm hỏi cho rõ ràng.

Cô trả thời khoá biểu lại cho học sinh, khi đang định bảo chúng rời đi, chợt tia thấy dưới sách giáo khoa tiếng Anh của một học sinh có một cuốn không phải sách học.

“Lúc này trên lớp có phải em lên đọc tiểu thuyết không?” Cô chỉ chỉ cuốn sách đó.

Học sinh bị bắt quả tang, le le lưỡi, cũng không chối, nói: “Ôi cô ơi, em chỉ lật trước mấy trang thôi mà, lúc này trên lớp em rất chăm chỉ đấy.”

“Thế mới lạ.” Tôn Chân vỗ vỗ nhẹ lên đầu học sinh. “Em đang đọc sách gì vậy?”

Học sinh đưa sách cho Tôn Chân, trên bìa sách chỉ là hình một chú gấu Teddy được thắt cà vạt và đeo kính, ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc. Tên sách là “Gấu Teddy dưới kính mắt”, tên tác giả chỉ có một chữ to: X

Tâm trạng của Tôn Chân chớp mắt rơi vào đáy vực.

X.

Lại là X!

Tại sao đâu đâu cũng là X?!

Đúng là không đâu không xuất hiện.

X nổi tiếng đến mức này sao?

“Cô ơi! Em sắp vào lớp rồi! Cô trả sách cho em đi! Nếu cô thấy hứng thú, em xong sẽ cho cô mượn!” Học sinh giằng lại cuốn sách, mấy người đứng một cái đã tan đi hết.

Tôn Chân đứng tại chỗ ngẩn người, trong lòng vẫn là cảm giác không thể diễn tả.

►►

Tôn Chân từ phòng làm việc của giám đốc trung tâm dạy thêm đi ra, vẻ mặt buồn rầu.

Tiết dạy của cô đúng thật là đã bị cắt, lý do là một người họ hàng của giám đốc cũng vào đây dạy tiếng Anh, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, thế là liền cô ra xử trăm, giảm tiết dạy của cô xuống còn có mỗi ngày thứ hai, chẳng khác gì không có tiết dạy cả, mất đi thu nhập ổn định từ trung tâm dạy thêm, cô làm sao sống tiếp những ngày tháng giặt gấu và vai đây?

Càng khôi bản chuyện nợ tiền của bà chủ nhà nữa! Trời ơi.

Mặc dù bạn trai cô là Ngụy Hữu Lượng luôn muốn cô chuyển sang ở cùng, cũng nói rõ là cô có thể không trả tiền thuê nhà, nhưng Tôn Chân lại không muốn.

Cô không muốn chuyển vào nhà Hữu Lượng như lẽ đương nhiên như thế, bởi vì cô cảm nhận được, Hữu Lượng sốt ruột muốn ổn định rồi, một khi cô chuyển sang đó, hiển nhiên bước tiếp theo Hữu Lượng sẽ cầu hôn, đến lúc đó cô phải làm thế nào? Cứ thế mà gả đi sao?

Nhưng mà cô không cam lòng.

Cô còn có ước mơ.

Một ước mơ làm nhà văn.

Ước mơ này vẫn chưa được hoàn thành, đã biến thành người phụ nữ của gia đình, sinh con đẻ cái, trong cuộc sống chỉ có chồng và gia đình, cô thật sự không cam lòng.

Cô tin rằng cuộc đời của mình chắc chắn sẽ không chỉ có như vậy.

Nhưng bao thứ trở ngại và việc không được công nhận của cuộc sống thực tế, lại khiến cô thấy nản lòng.

E rằng... Cô thật sự không có tài năng ấy?

“Cô giáo Tôn!” Bỗng dưng có người gọi cô.

Tôn Chân hoàn hồn lại, thấy một học sinh nam, trên tay cầm một món quà nhỏ đang chạy chậm về phía cô.

Cậu ta đưa món quà cho Tôn Chân, nói: “Cô ơi, sinh nhật vui về!”

“Sao em lại biết vậy?” Tôn Chân đầy vẻ ngạc nhiên.

“Em lén tra được đấy.” Cậu học sinh cười rất vui vẻ. “Cô ơi, em nghe nói sau này cô sẽ không dạy tiết của ngày thứ tư và thứ năm nữa? Vì sao vậy?”

Tôn Chân cười gượng, sao cô có thể nói tình hình thực tế cho học sinh chứ?

“Thứ hai cô vẫn còn tiết mà.” Cuối cùng Tôn Chân nói như vậy.

Cậu học sinh đột nhiên hỏi: “Cô ơi, ở ngoài cô có kiếm làm gia sư không?”

Mắt Tôn Chân sáng lên.

Ở ngoài làm gia sư quả thật là nguồn thu khác không tồi, hơn nữa trông cậu bé này có vẻ rất muốn mời cô làm gia sư tiếng Anh?

“Có chứ. Em có cần không?”

“Tất nhiên là cần rồi! Bài làm văn tiếng Anh của em kém quá, mẹ em rất không vui.” Cậu le lưỡi.

“Làm văn tiếng Anh không khó lắm đâu, chỉ cần nắm vững một vài bí quyết và luyện tập nhiều là được.”

“Vậy, cô ơi, cô có thể viết một bài mẫu cho em tham khảo chút không? Làm ơn làm ơn.” Cậu chấp hai tay lại, vẻ mặt thành khẩn.

“Bài mẫu?”

“Đúng vậy. Tối nay đưa cho em, ngày mai chúng ta lại thảo luận, thế nào ạ?” Cậu lấy ra một cái phong bì, dúm cho Tôn Chân, nói: “Đây là dự chi cho tiền gia sư. Cô ơi, em cảm ơn trước nha. Trên phong bì có ghi địa chỉ email của em, tối nay cô cứ gửi thẳng bài mẫu cho em xem là được, nhất định phải gửi đó!” - Nói xong cậu liền chạy biến đi như làn khói.

“Đợi một chút, thế tối ngày mai học vào lúc nào?” - Tôn Chân vội vàng hô to về phía cậu.

“Cô cứ gửi bài mẫu trước đã, em sẽ trả lời email nói cho cô sau.” Sau khi cậu học sinh quay đầu hô một câu với cô, bóng dáng liền mất biến mất ở cửa thang máy.

Tôn Chân nhìn vào phong bì, không ngờ có tận hai nghìn tệ.

Chỉ là một bài văn tiếng Anh, chỗ này liệu có quá nhiều không?

Thế nhưng bây giờ cô quả thực rất cần tiền, mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng cô biết hiện tại mình không thể từ chối bất cứ khoản tiền nào được.

Tôn Chân nhẹ thờ dài một tiếng, bỏ phong bì vào trong túi xách.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Sau khi tan làm ở trung tâm dạy thêm, Tôn Chân không về nhà ngay, tâm trạng cô phiền muộn, thế là lại đến chỗ cũ quán cafe của cô bạn thân Châu Châu: Homey.

Tôn Chân bước vào quán cafe, nhưng lại thấy trong quán đã đầy khách rồi, mà chỗ ngồi một người ở góc cạnh cửa sổ cô hay ngồi nhất, có một thanh niên mang nét nghệ sĩ với vẻ mặt buồn phiền đã ngồi ở đó rồi, Châu Châu đang bê cafe từ sau quầy bar ra, nhìn thấy, ngay lập tức chào hỏi niềm nở: “Sao cậu lại đến đây? Chẳng thông báo lấy một tiếng, tớ có thể giữ chỗ giúp cậu mà!”

“Không cần đâu, dù sao lần nào tới tớ cũng chỉ gọi một ly cafe.”

Mà rất có nhiều khi, Châu Châu không hề tính cô chút tiền cafe đó, Tôn Chân rất áy náy, nhưng cô lại rất thích đến đây, ít nhất là ở quán cafe bé nhỏ này, cô tạm thời có được một chút yên tĩnh, và cả một tách cafe ngon.

“Nhưng cậu không có chỗ ngồi, viết sách kiểu gì đây?” Châu Châu biết ước mơ trở thành nhà văn của Tôn Chân, cô cũng luôn ủng hộ.

“Hôm nay không viết nữa.” Đôi vai Tôn Chân sụp xuống.

“Sao vậy? Lại bị trả bản thảo à?” Châu Châu quan tâm hỏi han.

Tôn Chân không trả lời, coi như ngầm thừa nhận.

“Bị trả bản thảo thì cũng đâu phải chuyện gì to tát, dù sao cậu cũng còn công việc ở trung tâm dạy thêm mà, không phải sao?”

“Tớ thấy công việc này chắc cũng sắp mất rồi.”

“Hả? Tại sao vậy?” Châu Châu rất kinh ngạc.

Tôn Chân có chút chán nản, không muốn trả lời nhiều như vậy, bèn nói: “Trong quán còn chỗ nào khác có thể cho tớ ngồi không? Tớ định thay một học sinh viết bài văn để cậu bé ấy tham khảo.”

“Sao vậy, không về nhà viết à?”

Tôn Chân lắc lắc đầu, vẻ mặt chán nản.

Châu Châu liền hiểu ý luôn: “Đang tránh bà chủ nhà à? Có cần tớ giúp cậu ứng trước tiền thuê nhà không?”

“Không cần đâu. Thường xuyên đến đây làm phiền cậu, tớ đã thấy ngại lắm rồi. Nhưng mà, tớ thật sự vẫn chưa muốn về nhà, nếu trong quán không còn chỗ, cho tớ mượn nhà kho một lát được không?”

“Được thì được, nhưng mà trong kho rất bừa bộn.”

“Không sao đâu, ít ra rất yên tĩnh, lại không có ai quấy rầy nữa.”

Đúng vào lúc này, di động của Tôn Chân bỗng đổ chuông, cô lấy điện thoại ra, thấy điện thoại hiển thị, hiện lên vẻ mặt hơi chột dạ. Cô nhìn Châu Châu một cái, xoay người lại, nhận điện thoại rồi nhỏ giọng nói chuyện vài câu, mau chóng tắt máy.

Trên đường Châu Châu dẫn cô đến nhà kho, cuối cùng vẫn không kìm được hỏi: “Là Hữu Lượng à?”

Tôn Chân gạt gạt đầu, thấy Châu Châu còn định hỏi tiếp, cô liền nói trước: “Đừng có hỏi gì cả, được không? Hôm nay tớ gặp phải rất nhiều chuyện, tâm trạng đang rối rắm.”

Châu Châu đành khép lại cái miệng đã mở ra được một nửa, nhưng trong mắt vẫn đầy tò mò.

Cô mở cửa nhà kho ra, lúc quay người lại, vẫn cứ hỏi: “Đến khi nào cậu mới đồng ý lấy anh ấy?”

Tôn Chân lườm Châu Châu một cái.

Đừng đụng vào chuyện đang muốn tránh chứ.

“Tớ không biết đâu.”

Thật ra câu mà cô muốn nói chính là: Tớ không hề muốn gả!

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, những người xung quanh bắt đầu liên tục hỏi dò xem rốt cuộc đến khi nào cô mới định gả cho anh bạn trai đã quen nhiều năm của mình, nhưng càng bị truy hỏi, chẳng biết là vì sao, Tôn Chân lại càng có ý chống đối lại chuyện này.

Lẽ nào tương lai của cô chỉ có một lựa chọn như vậy sao?

Chỉ vì cô sắp ba mươi tuổi.. Không, đợi đã, hôm nay cô đã tròn ba mươi tuổi rồi.

Ba mươi tuổi rồi, chẳng có lấy cái nghề chính cho ra hồn, bản thảo viết ra chưa nhà xuất bản nào từng nhận, quả thật dường như là chẳng còn khả năng gì để mà tiếp tục mơ mộng nữa. Trong mắt người xung quanh, có thể lấy được bạn trai làm phóng viên có công việc ổn định, có lẽ cũng coi như cô đang trèo cao đi?

Nhưng mà cô không cam lòng.

▶▶▶

Sắc trời bên ngoài đã ngả tối.

Châu Châu mở cánh cửa nhà kho đang khép hờ, thấy Tôn Chân chẳng biết từ lúc nào nằm bò lên một góc bàn ngủ thiếp đi, khuôn mặt thanh tú của cô

đề lên một bài văn tiếng Anh vừa mới được viết xong.

Châu Châu nhẹ nhàng lay cô tỉnh, thấy cô mở mắt, bèn mỉm cười cất giọng hát bài chúc mừng sinh nhật, bê lên một chiếc bánh kem nhỏ có cắm nến.

“Châu Châu?” Tôn Chân rất cảm động.

“Chao ôi, không cần cảm động vậy đâu, thật ra đây chỉ là bánh kem bán trong quán thôi mà. Tớ biết tối nay chắc cậu với bạn trai còn có chương trình khác, nên tớ chúc mừng cậu đơn giản trước đã, đại tiệc anh ấy mời!”

“Cảm ơn.” Tôn Chân nhận lấy chiếc bánh. “Tớ cảm động quá. Thật sự cảm ơn cậu!”

“Không cần cảm ơn tớ mãi đâu, nếu cậu thật sự muốn báo đáp tớ, thì mau mau chăm chỉ viết sách, rồi trở thành một nhà văn lớn siêu siêu nổi tiếng nhé! Như vậy sau này tớ có thể thay quán quảng cáo thế này: Quán cafe được nhà văn nổi tiếng Tôn Chân yêu thích nhất khi sáng tác! Mà còn phải quây cái chỗ cậu quen ngồi lại, không để cho khách tùy ý ngồi được.”

Tôn Chân bật cười 'hì hì'.

Cô rất thích tương lai mà Châu Châu miêu tả cho mình, tuy nghe qua ngây ngô như vậy, nhưng mà cũng không đến mức xa vời vợi nữa, cứ như thể cô thật sự chỉ cần cố gắng thêm chút nữa là được vậy.

“Nào nào, mau thôi nên đi.” Châu Châu đặt bánh sinh nhật lên bàn. “Đừng quên là phải ước nhé!”

Tôn Chân cảm kích nhìn Châu Châu một cái, lúc này mới chấp hai tay vào, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói ra điều ước của mình: “Tôi hi vọng có một ngày mình không cần phải để ý sắc mặt của kẻ khác, chỉ dựa vào viết văn là có thể nuôi sống bản thân.”

“Cái gì mà nuôi sống bản thân? Điều ước của cậu cũng quá nhỏ rồi đó?” Châu Châu hô lên thật lạ. “Nào nào nào, để tớ giúp cậu ước: Tôi hi vọng Tôn Chân có thể trở thành nhà văn bán sách vô cùng chạy tầm cỡ thế giới, có tiền có danh có lợi, và tuyệt đối không quên người bạn tốt Châu Châu luôn ủng hộ ước mơ làm nhà văn của cô ấy.” Nói đến câu cuối, Châu Châu dùng tay chỉ vào mình.

Họ nhìn nhau một cái, rồi sau đó bật cười 'khanh khách'.

Tiếng cười vui vẻ lắng xuống, Tôn Chân thôi tắt nến, bỗng cảm thấy sức nặng của cuộc sống thực tế lại lần nữa đè lên đôi vai cô, cô không cảm được mà nhẹ nhàng thờ dài một hơi.

“Làm sao vậy?” Châu Châu vừa cắt bánh kem, vừa quan tâm hỏi han.

“Trung tâm dạy thêm cắt bột tiết của tớ.” Tôn Chân nói với giọng chán nản.

“Nghĩa là sao?”

“Giờ tớ chỉ còn mỗi tiết vào sáng thứ hai thôi, như này chẳng hề đủ duy trì cuộc sống.”

“Sao lại như thế? Họ muốn ép cậu tự động từ chức sao? Cậu đó, đúng là dễ tính quá rồi, chẳng biết tranh thủ cho bản thân gì cả, mới toàn để cho người khác bắt nạt cậu.” Châu Châu long đay cảm phẫn.

Tôn Chân cúi đầu ăn bánh kem, không hề phản bác lại.

Đương nhiên cô cũng không muốn như thế, nhưng cô thật sự chẳng thể liệu mình đi tranh cãi bằng lý lẽ để giành lấy thứ vốn thuộc về cô, nên nói rằng cô nhất gan sao? Hay là tính này sinh ra đã như thế? Không giỏi giao tiếp với người khác, cũng không giỏi tự tiến cử bản thân?

Hoặc là, có liên quan đến bối cảnh trường thành là cô luôn bị bố mẹ phủ nhận?

“Đừng rồi!” Châu Châu đang ngậm chiếc đĩa bỗng nói. “Đạo này thím tớ nằm viện, chú tớ cả ngày đều ở bệnh viện chăm sóc thím ấy, chú muốn tớ hỏi xem, có ai có thể đi làm hộ chú ấy? Chú tớ mở một công ty vệ sinh, rất thiếu nhân công. Nếu tạm thời cậu chưa tìm được công việc tốt, có muốn cân nhắc không?”

“Công ty vệ sinh? Tới nhà người ta dọn dẹp sao? Ngay cả chỗ mình ở tớ còn chẳng mấy quét dọn nữa là.”

“Chỉ là quét sàn, lau bàn thôi mà, không khó lắm đâu. Tôn Chân, rốt cuộc cậu đã nợ mấy tháng tiền thuê nhà rồi?”

Tôn Chân vốn đang thiếu hứng thú với công việc vệ sinh, nhưng sau khi nghe xong câu hỏi ấy, không khỏi suy nghĩ lại về cơ hội này.

“Cũng chưa đến mấy tháng...” Cô ngập ngừng nói.

“Nếu cậu thấy không ổn, tớ sẽ đi cùng cậu, thế nào?”

“Như thế được không? Chẳng phải cậu còn quán cafe cần lo sao?” Tôn Chân thấy rất ngại.

“Không sao, không sao, có cơ hội đến nhà người khác lượn vài vòng, cũng khá là thú vị. Mà tớ nghe chủ tớ bảo, nếu đã thuê công ty vệ sinh, phần lớn đều là chủ của biệt thự, cứ nghĩ đến những căn biệt thự hàng trăm vạn một tsubo* xem, mấy dân thường như chúng ta ngày thường lấy đâu cơ hội đi mở mang kiến thức? Đây là chiếc vé miễn phí để vào tham quan biệt thự đấy, tất nhiên tớ muốn đi rồi!”

*Tsubo là một đơn vị đo lường của Nhật Bản, được dùng chủ yếu ở Nhật Bản, Đài Loan và bán đảo Triều Tiên (trong tiếng Hàn là pyeong). 1 tsubo xấp xỉ 3,3 mét vuông.

Tôn Chân cười rộ lên, cổ tình trêu chọc Châu Châu: “Đúng thật là, đã lớn đến thế này rồi, vẫn còn như đứa con nít.”

“Có mà cậu ý! Ngày nào cũng ôm giấc mộng làm nhà văn hảo huyền chẳng sát thực tế, còn sắp không sống tiếp được kia kia!” Châu Châu đập lại.

“Không sát thực tế ở chỗ nào? Không phải lúc này cậu còn nói muốn trở thành người phụ nữ đứng sau ủng hộ tớ sao?” Tôn Chân biết Châu Châu chỉ đang đùa, nhưng cổ tình làm ra vẻ tức giận.

Sau khi hai người đốp chất lại nhau mấy câu, di động của Tôn Chân reo.

Châu Châu biết điều đi ra, nhưng trước khi đi, cô nghiêng người lại, nói nhỏ với Tôn Chân: “Thế quyết định vậy nhé? Việc bên công ty vệ sinh ý.”

Dù vẫn còn chút do dự, Tôn Chân cuối cùng vẫn gật gật đầu, sau đó nhận điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Bữa cơm này Tôn Chân ăn có hơi không tập trung, nhưng bạn trai cô lại có vẻ hoàn toàn không để ý thấy.

Trước mặt cô bày món sườn cừu nướng sốt bạc hà kiểu Pháp và một suất gan ngỗng áp chảo, nhưng thật ra cô muốn ăn lườn gà nướng hương thảo hơn, chỉ vì hôm nay Hữu Lượng làm một bản tin về gà chết bệnh, cực lực phản đối cô ăn thịt gà, cô đành phải dẹp bỏ.

Dù là trên bàn ăn, Hữu Lượng cũng không ngừng lướt điện thoại, nhận tin hoặc nhắn tin, cả khi phục vụ đưa rượu vang đỏ anh đặc biệt gọi tới, anh cũng chẳng ngẩng đầu lên.

Tôn Chân hơi hơi không vui, cổ ý đặt mạnh ly rượu thủy tinh lên bàn, nói: “Này, hôm nay là sinh nhật em đấy. Anh thích lướt điện thoại thế thì dùng cơm với điện thoại luôn đi, cần gì phải tìm riêng em?”

Hữu Lượng hiện ra vẻ mặt xấu hổ, cuối cùng cũng đặt điện thoại xuống, nhưng mới qua vài giây, anh lại cầm điện thoại lên, vừa xem tin nóng, vừa vô cùng hào hứng nói với Tôn Chân: “Em đã nghe nói chưa? Sách mới của nhà văn X bí ẩn kia còn chưa ra, nhà xuất bản đã bán bản quyền phim truyền hình đi rồi, em không cảm thấy rất ồ ồ sao?”

Tôn Chân không muốn nghe thấy bất cứ thông tin nào liên quan đến nhà văn lớn này nữa, cổ tình chuyển hướng chủ đề: “Vang đỏ này chắc không rẻ?”

“Nhà xuất bản đã quảng cáo cho cuốn sách tận mấy tháng rồi, bây giờ lại dời thời gian xuất bản lần ba, không biết là xảy ra chuyện thật, hay đơn giản là cổ tình như mỗi độc giả?”

“Chắc là tài năng lụi tàn nhì?” Giọng điệu Tôn Chân hơi chua chua, giọng gao đáp lại một câu.

Hữu Lượng sờ cằm, mắt vẫn dán vào điện thoại, không hề để ý thấy sự bức mình của bạn gái.

“Không biết đề tài sách mới của hần lần này là gì?”

Tôn Chân không kìm được ý định muốn lật bàn.

Cô biết Hữu Lượng luôn bám theo tin tức của nhà văn X, dù anh không phải rất tán thành với cách viết quá ồ ồ về nhục dục tanh nồng, mô phỏng theo nội dung những vụ án xã hội trong tác phẩm của X, nhưng anh vô cùng tin tưởng rằng đây là một cơ hội tốt để thay đổi nhận thức của mọi người về tin tức, thông qua việc đưa tin và phân tích thấu đáo, để phóng viên lần nữa nhận được tự tôn trọng cần có.

Tôn Chân cảm thấy rất bất lực, uống một hơi cạn vang đỏ trong ly rượu, tự bắt đầu lạng lẹ ăn bữa tối chẳng biết mùi vị gì.

Hôm nay thật sự là sinh nhật cô sao?

Cứ như để kiểm chứng nghi ngờ của cô, Hữu Lượng bỗng bỏ điện thoại xuống, lấy một chiếc hộp trang sức xinh xắn ra từ túi áo vest khoác trên lưng ghế.

Tôn Chân trông thấy, trong lòng hoảng hốt.

Không phải chứ?

Cứ phải chọn hôm nay sao?

Cô nhìn Hữu Lương với vẻ mặt phức tạp, anh lại tưởng rằng cô quá cảm động vì hoàn toàn không đoán được trước.

Anh đưa chiếc hộp cho Tôn Chân, cô chỉ có thể nhận lấy, lại không hề thích thú mở ra luôn.

“Mở ra xem đi.” Hữu Lương khích lệ cô.

Tôn Chân nuốt một ngụm nước miếng, rất căng thẳng mở hộp ra, cô phát hiện tay mình đang hơi run run.

Thứ đựng bên trong là một sợi dây chuyền bạc, kèm một mặt dây chuyền thạch anh hình trái tim trang nhã.

Cùng lúc trong lòng cô như trút được gánh nặng, cô nghe thấy Hữu Lương nói: “Chúng ta hẹn hò cũng ba năm rồi, là thời điểm tiến về trước thêm một bước em nhỉ? Em cũng ba mươi rồi. Em thấy sao?”

Tôn Chân chần chừ, không biết nên trả lời ra sao.

Lúc này người phục vụ nhẹ nhàng đặt hoá đơn lên bàn, Hữu Lương nhận lấy, xem kỹ giá tiền trên đó.

Tôn Chân nhìn về người đàn ông trước mắt, sự không chắc chắn trong lòng ngày càng lớn thêm.

Cô... thật sự yêu người đàn ông này sao?

▶▶▶

Ngày hôm sau.

Tôn Chân và Châu Châu mặc đồng phục của nhân viên công ty vệ sinh, buộc tóc thành kiểu đuôi ngựa gọn gàng, cùng bê một đồng dụng cụ quét dọn từ trên xe của công ty vệ sinh xuống.

Họ đứng vững xong, nhìn ngắm căn biệt thự ba tầng lầu trước mắt.

Giàu thật đấy.

Tại sao trên thế giới này lại có người giàu tới mức ấy chứ?

Tôn Chân thấy trong lòng Châu Châu ôm một chiếc cặp tài liệu màu đen, bèn hỏi: “Không phải tôi quét dọn sao? Đây phải là tôi công tác, cậu mang cặp tài liệu tới làm gì?”

“Bên trong là hộp đồng đồng. Chú tớ bảo, hộp đồng quét dọn với chủ căn biệt thự này sắp hết hạn rồi, muốn bọn mình nhất định phải biểu hiện thật tốt, cố gắng gia hạn hộp đồng.”

Tôn Chân hiểu ý gật gật đầu, cùng Châu Châu xách theo dụng cụ quét dọn đi nhấn chuông cửa.

Cửa lớn được mở ra.

Sau khi một người đàn ông trung niên mập mạp, miệng ngậm điếu xì gà xuất hiện sau cánh cửa, nhìn thấy hai người họ, sau khi không khách sáo đánh giá từ trên xuống dưới mấy lượt, mới hỏi: “Các cô là ai?”

“Chúng tôi là người tới quét dọn, nhân viên vệ sinh vốn là chú tôi, nhưng gần đây thím tôi phải nằm viện, chú phải đi chăm sóc thím ấy, nên đổi thành chúng tôi tới dọn dẹp.” Châu Châu giải thích rất lịch sự.

“Cũng tốt, đổi người trẻ trung chút tới, ít ra cũng bỏ mất phét. Lần sau có tính mặc đồ hầu gái tới dọn dẹp không? Sẽ càng có cảm giác hơn đấy, khách hàng chắc chắn sẽ thích.” Người đàn ông trung niên nói xong thì tự cười ầm lên, sau đó chậm chậm rồi đi với bước chân có chút khó khăn, cứ như thể lúc này mới làm hoạt động dử dội nào vậy.

Sau khi Tôn Chân và Châu Châu nhìn vào nhau một cái, cũng bám gót đi vào theo.

Vừa bước vào, đồ trang trí và vật dụng gia đình động cái lên tới tiền triệu* trong biệt thự khiến họ mắt chữ O miệng chữ A, cảm sắp rơi cả xuống.

*Đơn vị Tần Đài tệ của Đài Loan.

Đúng là có thể dùng nguy nga lộng lẫy để hình dung ha? Xa xỉ quá.

“Đã ngắm đủ chưa? Miệng có thể khép lại rồi chứ?” Người trung niên là chủ căn biệt thự có chút khó chịu nhìn hai cô gái vẫn chưa thấy cảnh đời này. “Còn ngần ra làm gì? Đợi tôi rót trà cho các cô uống sao?”

Tôn Chân và Châu Châu vội vàng cầm dụng cụ quét dọn lên, chuẩn bị làm việc.

Vào lúc người trung niên định rời khỏi tầm mắt của họ, đột nhiên quay đầu lại, trên mặt hiện lên nụ cười kỳ dị khó đoán, nói: “Mọi nơi đều phải quét dọn cho thật sạch sẽ, nhưng mà phải nhớ kỹ lấy, tuyệt đối không được lên tầng ba, nếu không, các cô chắc chắn sẽ hối hận.”

Quả là giống lời cảnh cáo của lão Râu Xanh* trong truyện cổ tích.

*Nhân vật trong truyện của tác giả Charles Perrault, viết về một nhà quý tộc hung bạo và người vợ tò mò của ông ta.

Nhưng cảnh cáo như vậy, lại luôn luôn chỉ là cái bẫy để dụ người đi tra xét chân tướng.

▶▶▶

Hơn ba tiếng sau, Tôn Chân và Châu Châu đã rời tay chân dựa vào cạnh kệ trong nhà bếp, mệt tới mức cả một đầu ngón tay cũng không muốn động đậy.

“Châu Châu... Chúng ta có thể đi rồi chứ?” Tôn Chân cạn kiệt sức lực nói.

Tiền lao động chân tay quả nhiên không dễ kiếm mà.

Có khi thím của Châu Châu chính vì vất vả quá mức mới nằm viện ấy nhỉ?

“Được thôi, nhưng mà tớ còn chưa đưa hợp đồng cho lão béo kia ký tiếp.” Châu Châu nói.

“Có phải lão ấy ra ngoài rồi không? Lúc này khi bọn mình quét dọn, mãi chẳng nhìn thấy lão.” Tôn Chân nói.

“Không được, nhất định phải để lão gia hạn hợp đồng mới được. Bọn mình đi tìm lão.” Châu Châu phấn chấn tinh thần lên, cùng Tôn Chân bắt đầu tìm người trong biệt thự.

Kỳ lạ là, họ tìm khắp tầng một và tầng hai, chẳng hề nhìn thấy bóng dáng người trung niên lúc trước.

Châu Châu đành phải hô to trong nhà: “Ông Trần! Thật ngại quá, xin hỏi ông đang ở đâu?”

Không có ai trả lời.

“Liệu có phải ở tầng ba không?” Châu Châu nói.

“Chẳng phải lão bảo đừng có đi tầng ba sao?” Tôn Chân nói.

“Lỡ như lão ở tầng ba thật, lại không nghe thấy bọn mình gọi lão thì phải làm sao? Bọn mình đứng ở đầu cầu thang tầng ba gọi là được mà.” Thế là Châu Châu đi về phía cầu thang.

Tôn Chân chân chừ một lát, cũng vội vàng đuổi kịp.

“Ông Trần?” Châu Châu đã đi tới đầu cầu thang tầng ba, nhỏ giọng gọi.

Vẫn không ai trả lời.

Tôn Chân cũng đi lên theo, thấy Châu Châu đang định mở cửa gian phòng ngủ chính, vội vàng ngăn cản: “Châu Châu! Đừng làm thế!”

Châu Châu quay đầu lại, lè lè lưỡi với cô, vẫn định thử xoay xoay tay nắm cửa.

Cửa không khoá.

Châu Châu đẩy cửa ra.

“Ông Trần?”

Trong phòng ngủ chính không có người.

Cạnh phòng ngủ nối liền một phòng đọc sách, bên trong chất đầy tài liệu và hồ sơ.

“Ồi! Sao toàn là nước vậy.” Châu Châu định đi vào, lại dẫm chân vào trong nước.

Ánh mắt của hai người men theo nước trên sàn thẳng tới phòng tắm.

“Cậu nghe thấy chứ?” Tôn Chân hỏi.

Cô cảm thấy rất không ổn.

Trong phòng rất yên tĩnh, vì vậy âm thanh đó càng rất khó khiến người ta xem nhẹ.

Tiếng nước chảy.

Từ phòng tắm truyền ra.

Tiếng nước chảy liên tục không hề bị ngắt quãng, có đôi chút khác thường.

Châu Châu cẩn thận quan sát nước tràn ra từ phòng tắm lan tới tận cửa, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi: “Tôn, Tôn Chân, nước chỗ này hình như có thứ màu đỏ, là máu sao?”

Họ lại nhìn nhau một cái.

“Lẽ nào ông Trần xảy ra chuyện rồi?” Tôn Chân nói.

“Nước từ phòng tắm chảy ra ngoài đấy.” Châu Châu lấy can đảm, đi về phía phòng tắm.

Tôn Chân muốn ngăn cản đã không còn kịp.

“Châu Châu!”

“Tớ xem một cái thôi mà.” Châu Châu hạ thấp giọng nói, quay đầu xua tay tỏ ý muốn Tôn Chân yên lặng.

Cửa phòng tắm không được chốt lại, từ khe cửa có thể thấy được nước trong bồn tắm đã đầy tràn ra ngoài, cả sàn đều là nước.

Mà nước lại tiếp tục chảy ra không ngừng từ trong vòi.

Châu Châu hít sâu một hơi, sau đó từ từ đẩy cửa ra.

Một cánh tay xuất hiện ngay trước mắt cô, cánh tay ấy nằm trong vũng nước đọng trên sàn phòng tắm, trắng bệch không chút màu máu.

Đôi mắt Châu Châu mở to hơn, tay đang đẩy cửa cũng chững lại, một lát sau, cô mới lấy can đảm tiếp tục đẩy hết cửa ra.

Người trung niên hơn ba tiếng trước mới mở cửa cho họ, lúc này cơ thể đang để trần, nửa thân dưới quấn khăn tắm, ngã bên cạnh bồn tắm, một chai nước tẩy bồn cầu đỏ bên cạnh ông ta, chất lỏng bên trong gần như đã chảy ra hết, mà mặt ông ta vừa khéo ngâm trong thứ acid đậm đặc bị chảy ra, mặt mũi biến dạng.

Ông ta không hề động đậy.

Trong phút chốc, tiếng hét thảm thiết với decibel cao đã phá vỡ sự yên tĩnh của căn biệt thự này.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 2: Bí mật của X

2.1

Tôn Chân và Châu Châu cùng lúc cất tiếng hét, Châu Châu khê buông tay, chiếc cặp tài liệu trong tay 'bụp' một tiếng rơi trên cửa phòng tắm đọng đầy nước.

Cả hai quay người lao xuống dưới tầng, không dám ở lại một giây phút nào, mãi tới lao tới cửa lớn, Châu Châu mới đột nhiên dừng lại, kêu to: “Hồng rồi! Cặp tài liệu của tớ! Hình như lúc nãy bị rơi ở tầng ba rồi!”

“Đừng có lấy nữa!” Tôn Chân nói.

“Không được, đó là đồ của chú tớ, bên trong còn có hợp đồng, nhất định phải cầm về.”

“Thế cậu đi mau đi, tớ ở đây đợi cậu.”

“Được!” Châu Châu nói xong thì lại do dự. “Tớ... Tớ không dám, cậu giúp tớ đi lấy được không?”

“Tớ á?” Tôn Chân sững sốt nói.

“Làm ơn làm ơn, xin cậu đấy, on này về sau tớ nhất định sẽ trả cậu. Tớ thật sự không dám đi.”

“Ban nãy chẳng phải gan cậu vẫn lớn lắm sao?” Tôn Chân cũng rất đắn đo.

“Cầu xin cậu mà...” Châu Châu vừa dậm vừa xoa.

Dù trong bụng rất không muốn, nhưng Tôn Chân lại mềm lòng, người khác cầu xin cô, gần như trước giờ cô không từ chối.

“Thôi được.” Cuối cùng Tôn Chân cũng gật đầu.

“Cảm ơn! Vậy tớ lên xe đợi cậu đây!”

Sau khi Tôn Chân đi được vài bước, bỗng quay đầu lại hỏi: “Châu Châu, chúng ta nên báo cảnh sát trước chứ?”

“Phải rồi! Lúc nãy tớ hoảng sợ quá, hoàn toàn quên mất!” Châu Châu vội vàng móc điện thoại ra báo cảnh sát.

►►►

Thân là người phát hiện ra hiện trường vụ án, hai người họ tất nhiên là bị dẫn tới đồn cảnh sát để tường trình sau khi báo cảnh sát.

Hai người mặt đầy sợ hãi, sau khi nom nớp lo lắng trả lời xong rất cả câu hỏi, cảnh sát mới cho bọn họ đi về.

Trong lòng Tôn Chân còn ám ảnh, lấy điện thoại ra định gọi cho Hữu Lượng, lại phát hiện trong máy có một lời nhắn.

Cô nhấn nút phát tiếng, nghe thấy giọng nói của cậu em trai Tôn Bình vang lên từ trong điện thoại: “Chị, đừng nói với mẹ đã, giờ em đang ở đồn cảnh sát, chị có thể qua bảo lãnh cho em ra ngoài không?”

Tôn Chân hoảng hốt tới mức suýt không cầm chắc được điện thoại.

Châu Châu thấy vậy, quan tâm hỏi: “Sao thế?”

Tôn Chân nói với vẻ lo lắng: “Em trai tớ đang ở trong đồn cảnh sát!”

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?” Châu Châu hỏi.

“Tớ không biết...” Tôn Chân vội vàng gọi điện cho em trai. “Bực chết mất! Đạo này rốt cuộc là thế quái nào vậy!”

Dường như là từ sau sinh nhật cô, chuyện xui xẻo cứ kéo tới liên tiếp, liên miên không dứt.

“Chị!” Tôn Bình nghe máy rất nhanh.

“Sao em lại bị bắt nhốt vào vào đồn cảnh sát? Em làm ra chuyện hay ho gì rồi?” Giọng điệu của Tôn Chân rất hung dữ.

“Chẳng qua là cầm đi một tí đồ thôi mà...” Tôn Bình tự biết đuối lý, nói chuyện ngập ngừng ấp úng.

“Ăn trộm đồ? Em học được cách ăn cắp khi nào vậy?”

Có phải bị bạn bè làm hư không?” Tôn Chân chất vấn. “Em mà không nói rõ qua điện thoại, chị sẽ bảo ngay với mẹ!”

“Chị! Chị đừng tức giận thế, nghĩ cách đưa em ra trước đã được không?” Tôn Bình giọng điệu mềm mỏng van nài.

“Em trộm cái gì?”

“... Một chiếc đồng hồ đeo tay.”

“Sao em lại phải trộm đồng hồ?”

“Bạn bè đùa giỡn, chỉ đùa cho vui thôi...”

“Bạn bè? Sao em lại đi thông đồng với cái loại bạn đó? Em vốn rất ngoan mà...”

Tôn Bình bỗng mất đi kiên nhẫn, gào lên trong điện thoại: “Tại sao em chỉ có thể làm đứa trẻ ngoan? Chị, rốt cuộc chị có định đến không? Không đến thì thôi, em tìm bạn mình giúp đỡ!”

“Bạn em ư? Em bị nhốt ở trong đó rồi, xin hỏi bạn em ở nơi nào? Bạn bè chân chính sẽ không để lại em một mình đứng không?”

Tôn Bình không nói năng gì.

Sau khi hai người im lặng qua điện thoại một lúc, cuối cùng Tôn Chân mới lại mở miệng: “Em ở đồn cảnh sát nào?”

▶▶▶

Honey.

Sau khi đóng cửa.

Tôn Chân phiền muộn dùng hai tay đỡ lấy mặt, không biết nên làm thế nào mới phải.

Tiền bảo lãnh Tôn Bình cần hai mươi vạn tệ, giờ đến tiền trả cho chủ nhà cô còn không có nổi, phải đi đâu gom cho được hai mươi vạn đây? Chuyện này lại không thể nói với người nhà, đúng thật là...

Châu Châu ngồi bên cạnh cô, muốn an ủi cô, lại không biết nên an ủi từ đâu.

Châu Châu rất muốn giúp, nhưng trong tay cô cũng không có nhiều tiền mặt như vậy.

“Tôn Chân, hay là đi tìm Hữu Lượng giúp đỡ?” Châu Châu thử đề nghị.

Tôn Chân cười khỏ một tiếng, để lộ mặt ra, nói: “Tớ thà đi tìm ngân hàng địa phủ, cũng không muốn vay tiền anh ấy.”

“Chẳng phải anh ấy là bạn trai cậu tính đến chuyện cưới xin sao? Huống chi đâu phải là không trả anh ấy, chỉ là vì cần dùng gấp nên mới...”

Tôn Chân kiên quyết lắc lắc đầu, không muốn nghe tiếp.

Lúc này đột nhiên một góc nào đó trong quán cafe vang lên tiếng chuông điện thoại, nghe có vẻ như bị thứ gì đó đè lên, âm thanh không lớn, nếu không phải lúc này quán cafe vô cùng yên tĩnh, e rằng sẽ chẳng ai chú ý tới.

“Là điện thoại của khách rơi trong quán à?” Châu Châu bồi hồi.

Cô đi tìm theo tiếng, phát hiện tiếng chuông điện thoại vang lên từ chiếc cặp tài liệu màu đen kia, cô cầm cặp tài liệu lên, bất ngờ phát hiện dưới sàn không ngờ còn có một chiếc cặp tài liệu gần như y hệt.

“Thế này là thế nào? Sao lại có hai cặp tài liệu?” Châu Châu quay đầu hỏi Tôn Chân.

Tôn Chân 'a' một tiếng, lúc này mới nhớ ra là phải nói cho Châu Châu một việc: “Lúc tớ quay lại lấy cặp tài liệu, lại phát hiện một cái trong phòng ngủ, tớ không biết rốt cuộc cái nào mới là của cậu, cho nên đã mang về tất.”

Châu Châu bỗng kêu lên một tiếng, thì ra chiếc cặp tài liệu cô nhắc lên không được cài kỹ, đồ bên trong rơi ra đầy sàn, bao gồm chiếc điện thoại kêu không ngừng kia.

Châu Châu cầm điện thoại lên định xem bị rơi hỏng chưa, điện thoại yên lặng lại.

Tôn Chân cũng lại gần, mắt mở thật lớn nhìn giấy tờ rơi vãi đầy sàn, đập vào mắt người hầu như đều là tin tức liên quan đến nhà văn X, còn có hai ba tập tài liệu.

Hai người họ nhìn nhau một cái.

Chuyện này là thế nào?

Điện thoại trên tay Châu Châu bỗng kêu lên một tiếng, có người gửi tin nhắn tới, cô sợ nhảy dựng lên, suýt nữa thì lỡ tay làm điện thoại rơi xuống đất lần nữa.

Châu Châu xem tin nhắn trên điện thoại: Ông X, bên tôi là công xưởng Triệu Tinh, chúng tôi đã chuẩn bị xong tiền mặt theo yêu cầu của ông rồi, chỉ cần nhận được chương cuối cùng của sách mới, chúng tôi sẽ lập tức giao tiền mặt. Tưởng Cần.

Tôn Chân và Châu Châu kinh ngạc nhìn nhau một cái.

Ông X?

Chắc không phải là nhà văn X kia chứ?

Chẳng lẽ cái người chết không rõ lý do trong phòng tắm, chính là... X?!

“Lão ấy là... X?” Châu Châu không thể tin nổi hỏi. “Cho nên X... chết rồi?”

Tôn Chân cũng mang vẻ mặt không dám tin, ngay người một lúc, mới nói: “Không ngờ X ngoài đời lại trông như thế.”

“Phải đó, thì ra là một lão háo sắc, tớ còn tưởng lão là một anh chàng đẹp trai cơ.” Châu Châu làm quá thờ dài một hơi.

“Dọn lại đồ trước đã.” Tôn Chân ngồi xổm xuống thu dọn chỗ tài liệu và hình cắt từ báo kia, Châu Châu cũng qua giúp đỡ.

“Chỗ đồ này phải làm sao?” Tôn Chân tự lẩm bẩm.

Lúc này Châu Châu nhặt một bản thảo từ dưới sàn, đột nhiên ánh mắt sáng lên, sau đó cẩn thận đọc nó.

“Châu Châu, cậu có đang nghe tớ nói không đấy?”

“Tôn Chân! Chẳng phải cậu đang buồn phiền vì tiền bảo lãnh Tôn Bình sao? Tớ có cách rồi!”

“Cách gì cơ?” Tôn Chân hỏi.

“Chẳng phải trong tin nhắn nói, chỉ cần giao ra chương cuối cùng, là có thể nhận tiền sao? Nếu đây thật sự là tác phẩm của X, cậu cầm chỗ này đi đưa cho nhà xuất bản, tiền nhuận bút chắc chắn không chỉ hai mươi vạn tệ đâu!”

“Nhưng đây đâu phải đồ của tớ!”

“Giờ cũng không còn cách nào khác. Cứ coi như tạm thời mượn dùng chẳng phải là được sao? Dù sao sau này nhất định sẽ trả lại.”

“Trả? Trả cho ai? Người ta chết rồi mà.”

“Ôi trời, không thì cậu còn cách khác tốt hơn à?”

Tôn Chân nghẹn lời.

Cô thật sự đến bước đường cùng rồi.

“Nhưng mà... lỡ bị phát hiện thì sao?” Tôn Chân vẫn do dự hỏi.

“Hay là cậu giả vờ là trợ lý của X xem sao? Chẳng phải cậu là nhà văn sao? Chắc cậu rất giỏi nghĩ ra tình tiết chứ? Trí tưởng tượng hẳn phải phong phú hơn tớ, không phải sao? Nhanh đừng có chậm lụt thế chứ.” Châu Châu tiếp tục lật xem chỗ tài liệu kia, bỗng nhìn thấy số tiền trên một bản hợp đồng, mắt lại sáng lên, vội vàng đưa cho Tôn Chân nhìn, nói: “Cậu xem! Trên hợp đồng viết là một triệu tệ đó!”

Tôn Chân xiêu lòng.

“Nhưng đây không phải tiền thuộc về chúng ta...” Lương tâm của cô đang đấu tranh lẫn cuối cùng.

“Tớ đã nói rồi, chỉ là tạm thời mượn dùng thôi mà.” Cô đưa hợp đồng và bản thảo cho Tôn Chân, nói: “Rốt cuộc cậu còn muốn bảo lãnh cho Tôn Bình ra ngoài không? Cậu còn định để nó tiếp tục ở chỗ tạm giam bao lâu nữa? Cứ thế này, giấy không gói được lửa, sớm muộn bố mẹ cậu cũng sẽ biết.”

Tôn Chân thờ dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Về mặt Tường Cẩn rất khó coi.

Có một phần nguyên nhân, là ban sáng khi anh ta bị cảnh sát gọi tới xác nhận thi thể, thấy cái xác có khuôn mặt ghê tới mức không dám nhìn vào đó, mà nguyên nhân lớn hơn, là bởi vì người này chết một cái, cục diện còn thừa lại phải dọn dẹp thế nào đây?

Điện thoại vô tuyến trên bàn kêu lên, giọng nói ngọt ngào của cô nàng trực tổng đài vang lên: “Anh Tường, cô ta tới rồi.”

Sau khi Tường Cần nghe được, tinh thần phấn chấn lên đôi chút, vẻ mặt cũng không còn khó coi như trước nữa.

Vốn tưởng rằng lần này tất cả đều hồng bát, không ngờ lão kia vẫn còn để lại một đường, xem ra chuyện vẫn chưa tới bước đường không thể cứu vãn.

“Mời cô ta vào.”

Tường Cần sửa sang lại đầu tóc, lúc này cửa phòng làm việc được mở ra, một cô gái thanh tú tay ôm tài liệu bước vào trong.

Hai người nhìn nhau một cái xong, Tường Cần chỉ chỉ vào chỗ ngồi trước mặt anh ta, nói: “Mời ngồi.”

Sau khi Tôn Chân ngồi xuống, anh ta có chút nghi ngờ hỏi: “Cô chính là trợ lý của X sao? Sao trước giờ tôi chưa thấy ông ta nhắc tới?”

Tôn Chân rất căng thẳng, dọc sống lưng rét lạnh, nhưng cô biết lúc này đã không còn đất trống để chùn chân nữa, thế nào chăng nữa cũng chỉ có thể bấm bụng mà diễn tiếp.

“Không sai, là tôi.” Cô hơi ngẩng đầu lên, giả bộ trấn tĩnh. “Nếu anh không tin, có thể lập tức gọi điện hỏi X. Nhưng mà, tính tình ông ấy không tốt cho lắm, lỡ anh làm ông ấy không vui, tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu.”

Dù sao Tường Cần cũng từng thấy không ít cảnh đời, anh ta nhìn tài liệu trong tay Tôn Chân, để ý thấy tay cô có vẻ như hơi run run.

Anh ta cười cười, nói: “Có thể đưa cho tôi chưa?”

Tôn Chân thận trọng đưa túi giấy đựng tài liệu tới trước mặt Tường Cần, anh ta lấy bản thảo ra, ánh mắt nhanh chóng lướt qua bản thảo được in ra của chương cuối, lập tức hiện lên vẻ mặt hài lòng, cũng như thể thờ phào một hơi.

Sau đó anh ta đưa một phong bì vừa dày vừa nặng cho Tôn Chân.

Tôn Chân nhận lấy, mở ra xem, cảm thấy con số không đúng, bèn hỏi: “Trong này có bao nhiêu?”

“Hai mươi vạn.” Tường Cần nói.

“Hai mươi vạn? Chẳng phải trên hợp đồng viết là một triệu sao?”

Tường Cần cười lạnh một tiếng, nói: “Sếp cô không nói với cô là chỉ còn lại từng ấy à? Lúc trước ông ta yêu cầu chúng tôi đưa trước tiền nhuận bút rất nhiều lần rồi, giờ chỉ còn lại chỗ này.”

Tôn Chân nhìn chiếc phong bì, nghĩ trong lòng: Không ít không nhiều, vừa đúng có thể bảo lãnh cho Tôn Bình ra.

Mong là chuyện này cứ thế đi đến hồi kết, phải không?

Tôn Chân không thể ngờ rằng, tất cả, chỉ mới là khởi đầu cho sự rối loạn tiếp theo mà thôi.

▶▶▶

Khi Tôn Chân định dẫn Tôn Bình rời đồn, cảnh sát bỗng gọi họ lại, nói: “Đừng có quên, vẫn còn phần bồi thường dân sự nữa. Người mất đồng hồ nói, chiếc Rolex kia bị em trai cô làm hỏng rồi, anh ta yêu cầu bồi thường theo giá tiền. Sau này còn phải mở phiên toà, nhớ có mặt đấy.”

“Rolex?” Tôn Chân mở to mắt, sau đó quay đầu qua vỗ một phát thật mạnh lên đầu Tôn Bình, cầu nhàu: “Dây thần kinh nào của em hỏng vậy? Chạy đi trộm đồng hồ đắt đỏ như thế? Một cái đã phải tới triệu tệ rồi đấy! Em muốn chị đi đâu lấy ra nhiều tiền như thế?”

“Đằng nào cũng chỉ là mở phiên toà, chưa chắc đã phải bồi thường nhiều như thế.” Tôn Bình có vẻ không bận tâm cho lắm.

Hai ngày ngắn ngủi trải qua nhiều chuyện như vậy, Tôn Chân bỗng cảm thấy thật mệt mỏi, cô cũng không muốn tranh luận gì với Tôn Bình nữa, xoay người rời khỏi đồn cảnh sát, Tôn Bình tự biết mình làm sai, cúi đầu xuống, giống như chú cún biết mình phạm lỗi, ngoan ngoãn theo sau chị gái.

Hai người cùng nhau về nhà Tôn Chân, cô lấy ra chìa khoá định mở cửa, nhưng mãi chẳng mở được ra, khi đang thấy bối rối, bà chủ nhà bỗng xuất hiện, thần không biết quỷ không hay.

“Cuối cùng cô cũng về.” Vẻ mặt bà chủ nhà có chút khó coi. “Yêu cầu cô trả trước nửa tháng tiền nhà, cô chỉ gửi cho tôi năm trăm tệ? Coi tôi là con ngu à? Hay là lúc cô chuyển khoản có tình ẩn thiếu một số 0?”

Tôn Chân còn chưa mở miệng, Tôn Bình đã tức giận bắt bình ra mặt hộ chị gái: “Bà lẽ độ với chị tôi chút đi.”

Bà chủ nhà liếc Tôn Bình một cái, vẻ mặt ta đây có chỗ dựa, nói: “Ồi, tìm người tới khước trương thanh thế đúng không? Không sao, tôi không sợ, tôi cũng tìm người đấy!” Bà ta quay đầu lại, gọi xuống dưới tầng: “Ông Tôn, cuối cùng con gái ông cũng về rồi!”

Tôn Chân và Tôn Bình hai người cùng lúc hít mạnh một hơi.

Chỉ thấy ông Tôn mang vẻ mặt nghiêm túc từ từ đi lên cầu thang, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai chị em, không nói một câu nào.

Bà chủ nhà ở bên cạnh đắc ý nhìn Tôn Chân và Tôn Bình.

Cuối cùng ông Tôn cũng mở miệng, hỏi bà chủ nhà: “Tổng cộng là bao nhiêu?”, đồng thời lấy ví tiền ra.

“Nếu tính hôm nay dọn đi, tổng cộng là...”

“Cháu không muốn dọn đi!” Tôn Chân vội vàng nói.

Bà chủ nhà lườm cô một cái, nói: “Tôi đã đổi khoá rồi, cô đi dọn dẹp đồ đạc tài sản của mình, nhanh mà chuyển đi, tôi không cần loại khách thuê bùng tiền nhà như cô!”

“Cháu đâu có muốn bùng tiền nhà, chỉ là cháu...”

“Đủ rồi!” Ông Tôn bỗng găm lên giận dữ. “Còn muốn mất mặt tới đâu? Đi dọn đồ của mày rồi về nhà đi!”

“Con... Con không muốn về nhà! Con có thể sang ở chung với Hữu Lượng, đợi khi dành đủ tiền lại chuyển đi.” Tôn Chân buột miệng nói.

Ông Tôn nhìn con gái mình, chẳng hề thông cảm: “Còn chưa kết hôn, bày trò sống chung trước khi cưới gì chứ? Đã là người ba mươi tuổi rồi, sao vẫn không biết hổ thẹn như thế chứ?”

Tôn Chân chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng bừng, cứ như bị người ta tát một cái vậy.

Cô cúi đầu xuống, không nói thêm gì.

Ông Tôn lườm Tôn Bình một cái, nói: “Hôm qua mày đi đâu chơi rồi? Cũng chẳng gọi cuộc điện thoại về nhà sao? Mẹ mày lo lắng tới mức cả đêm không ngủ. Bây giờ đi về cùng bố.”

“Con đâu phải là đứa con nít nữa...” Tôn Bình lầm bầm.

“Câm miệng! Hai chị em chúng mày câm miệng lại hết cho bố! Lớn bằng này rồi mà còn suốt ngày gây rắc rối!” Ông Tôn, người vốn là giáo sư đại học lườm con trai một cái, lại nhìn cô con gái cúi đầu im lặng, trong ngực liền có cảm giác xót xa và tức giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Một đứa thích mơ mộng, suốt ngày muốn làm nhà văn, không chịu đi tìm một công việc ổn định cho đến nơi đến chốn, đã ba mươi tuổi rồi, lại sa sút tới mức bị chủ nhà đuổi ra ngoài, còn bắt người làm cha như ông tới trả hết tiền nhà.

Một đứa thì lại suốt ngày gây chuyện, không học hành cho đàng hoàng, từ sáng đến tối không ở nhà, cũng không biết là ở bên ngoài rốt cuộc chơi với đám bạn xấu nào, càng ngày càng cứng đầu.

Ông Tôn nặng nề thở dài một hơi.

▶▶▶

“Anh chẳng để bụng chút nào đâu.” Hữu Lượng ngừng lại một lát, trên mặt hiện lên nụ cười, nói: “Tuy biết như này với em là rất ngại, nhưng mà, thật ra anh khá vui đấy.”

Tôn Chân mặt mày ủ rũ ngồi trên sofa trong phòng khách nhà Hữu Lượng, bên cạnh là hành lý đơn giản và laptop của cô.

“Xin lỗi, đợi em dành đủ tiền nhất định sẽ dọn ra ngoài.” Tôn Chân vẫn muốn khéo léo từ chối ý tốt muốn mời cô sống chung của Hữu Lượng.

“Em muốn ở lại bao lâu cũng không sao.” Hữu Lượng ngồi bên cạnh cô, lấy tay xoa xoa đầu cô.

Tôn Chân kìm lại cái ý định tránh đầu đi, thậm chí là bày ra vẻ mặt chán ghét.

Đừng có coi cô là cún con dễ thương.

“Anh cũng rất hoan nghênh em ở lại mãi mãi.” Hữu Lượng nắm lấy tay cô.

Trên mặt Tôn Chân không có biểu cảm gì.

Hữu Lượng cũng không để ý cho lắm, tưởng là tối nay cô bị chủ nhà đuổi ra ngoài nên chịu đựng quá lớn, tâm trạng vẫn chưa có khôi phục lại chứ gì?

“Đừng nghĩ nhiều thế nữa. Thời gian cũng đã muộn, đi ngủ sớm thôi.” Anh nói.

Tôn Chân thở dài một hơi, một lúc lâu sau, mới đứng dậy khỏi sofa.

▶▶▶

Hôm sau, Tôn Chân mới đi tới gần Hometown, Châu Châu ở trong quán thấy cô liền vội vàng chạy ra, kéo cô tới một góc đường khá vắng người.

“Sao vậy?” Tôn Chân bị hành động khó hiểu của cô làm cho căng thẳng.

“Có phải cậu để lại số điện thoại của quán tớ ở nhà xuất bản kia không? Giờ ông chủ nhà xuất bản đang ở trong quán, còn mang một bản hợp đồng tới, nói là muốn ký hợp đồng với ba cuốn sách mới tiếp theo của X.”

“Giờ cơ?” Tôn Chân ngẩn cả người.

Cô cứ nghĩ tất cả hẳn đều đã kết thúc rồi, sao tự dưng lại nhảy ra ba cuốn sách mới?

Châu Châu nói với vẻ mặt vui mừng: “Anh ta nói mình không tìm được X, đành phải tới tìm cậu. Tôn Chân, chẳng phải cậu luôn muốn làm nhà văn sao? Nói không chừng đây chính là cơ hội của cậu đấy!”

“Cậu đang nói cái gì vậy? Người ta muốn ký với X, đâu phải là tớ.”

Hơn nữa X đã chết rồi, trợ lý giả danh như cô phải đi kiếm ai ký hợp đồng chứ?

“Thế thì cậu làm X đi.” Châu Châu nói cứ như lẽ dĩ nhiên.

“Châu Châu, cậu đang nói linh tinh gì vậy?”

Sao tớ có thể làm X được?”

“Chẳng phải cậu luôn muốn làm nhà văn ư? Mà trước giờ vẫn luôn kiên trì viết bản thảo, chẳng phải sao? Bây giờ chính là cơ hội của cậu đấy, chỉ cần cậu giả danh là trợ lý của X, sau đó mang tác phẩm cậu đã viết xong cho nhà xuất bản chẳng phải là được à?”

“Cho xin đi, không đơn giản như thế đâu được không? Cậu đừng có mơ hồ nữa.” Tôn Chân hoàn toàn không dám tin, Châu Châu lại ngây thơ đến thế sao?

Trên đời làm gì có chuyện đơn giản như vậy?

“Mơ hồ gì chứ? Tớ đã nói với nhà xuất bản tớ là trợ lý của cậu rồi.”

“Nhà xuất bản có tin không? Trợ lý còn có trợ lý?” Tôn Chân hỏi.

“Ôi trời, dưới thư ký của công ty lớn chẳng phải cũng có trợ lý thư ký sao? Hơn nữa rất nhiều ngôi sao hoặc người nổi tiếng cũng đều có cả một đám trợ lý mà.”

Tôn Chân bắt đầu cất bước đi mà không biết phải làm sao.

“Nếu mà bị phát hiện, người xui xẻo là tớ, cậu đâu có bị gì.” Cô có chút trách móc Châu Châu sao lại có thể tùy tiện đưa ra quyết định như vậy.

“Ai mà phát hiện ra? Chỉ có bọn mình biết lão ấy chết rồi.” Châu Châu nói.

“Ai nói vậy? Cả thế giới đều biết rồi, chẳng phải sao? Mấy hôm nay thời sự đều đưa tin, cái người đã chết kia chính là sếp tổng của công xưởng Triệu Hưng.”

“Nhưng có ai biết lão chính là X đâu.” Châu Châu nói. “Lúc trước tớ có xem một bản tin, X không tin tưởng bất cứ ai, cho nên đến cả người của nhà xuất bản đều chưa từng được gặp X ngoài đời, đến cả việc X là nam hay nữ, là tròn hay dẹt đều không biết, cậu không cần lo lắng.”

Tôn Chân nhún mày, đáng vẻ không tán thành cho lắm.

Châu Châu lại bồi thêm, nói: “Chẳng phải cậu hay nói mấy tác phẩm của X, cậu viết vớ vẩn thôi cũng viết ra được sao?”

“Tớ chỉ...” Tôn Chân thờ dãi một hơi, thành thật nói: “Châu Châu, cho dù tớ thật sự mạo danh X, lỡ như tớ không thể viết được hay hơn lão ấy thì phải làm sao?”

“Không phải lo, tớ có thể giúp cậu!” Châu Châu vỗ vỗ ngực.

“Nhưng mà...” Tôn Chân vẫn đang do dự.

Sau phân tích này của Châu Châu, muốn giả danh X dường như quả thật không phải là chuyện khó?

Chỉ là loại chuyện này...

“Đừng có quên, Tôn Bình vẫn còn vụ kiện bồi thường dân sự phía sau đấy, hơn nữa, chẳng phải cậu muốn dọn ra ngoài sống riêng sao? Không có tiền,

việc gì cậu cũng chẳng làm được.” Châu Châu lại nói.

Tiền.

Suy cho cùng, đều là bởi vì tiền.

Chỉ có tiền mới có thể giải quyết những khó khăn trước mắt sao?

Cô nghĩ tới Tôn Bình.

Cô nghĩ tới ước mơ của mình, ước mơ làm nhà văn.

Giờ có một cơ hội đứng ngay trước mắt, cô không nắm lấy cho chắc sao?

Tôn Chân đấu tranh nội tâm một lúc lâu, cuối cùng gật gật đầu.

Cô hoàn toàn không biết rằng, gật đầu lần này, cô sẽ không thể quay đầu lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 2.3

Tường Cần ngồi trong quán cafe, khi nhìn thấy Tôn Chân và Châu Châu đi vào, anh ta điều chỉnh lại vị trí, ngồi thẳng thêm một chút.

Sau khi hai người ngồi xuống, Tường Cần nói thẳng luôn vào vấn đề: “Tôi muốn đánh nhanh thắng nhanh. Đây là hợp đồng ba cuốn sách mới sau này của X, chúng tôi hi vọng tuần này có thể ký được hợp đồng.” Anh ta đưa hợp đồng cho Tôn Chân.

Tôn Chân nhận lấy, nghiêm túc đọc nội dung trên hợp đồng.

“Có vấn đề gì không?” Tường Cần hỏi.

“Việc này... Chỉ là tôi không chắc X có muốn ký hợp đồng tiếp không.”

“Không chắc? Danh tiếng của X là do một tay chúng tôi tạo dựng nên đấy, không ít nhà văn nổi tiếng đều tranh nhau vào nhà xuất bản của chúng tôi, X còn có gì không chắc chắn chứ?” Tường Cần nói.

Tôn Chân im lặng không nói gì.

Tường Cần thấy cô không trả lời, bắt đầu hơi căng thẳng, không kìm được hỏi: “Có phải có nhà xuất bản khác tới bàn bạc với ông ta không? Nếu như có ý kiến về tiền hợp đồng và tiền nhuận bút, chỉ cần ông ta đồng ý ký hợp đồng ba cuốn sách mới, tất cả đều có thể thương lượng. Cô nói X hãy cân nhắc cho kỹ.”

“Tôi... Tôi về sẽ giúp anh hỏi ý kiến của X.” Qua một lúc lâu, cuốn cùng Tôn Chân cũng thốt ra được câu này.

“Cảm ơn cô.” Tường Cần thoải mái đưa tay ra.

Tôn Chân do dự một lát, cũng đưa tay ra, nhưng khi Tường Cần bắt lấy tay cô, cô lại có ý định muốn rút tay lại ngay lập tức.

Rốt cuộc cô đang làm gì vậy?

Tường Cần lại nói vài câu xã giao, nhưng Tôn Chân đã có chút mất tập trung, hoàn toàn không nghe vào tai.

Mãi tới sau khi Tường Cần đứng dậy rời đi, Châu Châu mới lay lay cô, hỏi: “Tôn Chân, cậu không sao chứ?”

Tôn Chân đột nhiên đứng dậy, bước nhanh ra khỏi quán cafe, để lại Châu Châu với vẻ mặt khó hiểu.

Tôn Chân vội vàng đi qua một cửa hàng tiện lợi, nhìn thấy áp phích quảng cáo sách mới của X, cô bỗng đi qua đưa tay gạt tẩm áp phích đó xuống, vò lấy vò để trong lòng bàn tay, sau đó tranh thủ lúc nhân viên cửa hàng chưa phát hiện ra, nhanh chóng cúi đầu bỏ đi.

▶▶▶

Công xưởng Triệu Tĩnh.

Thời gian tan làm, nhân viên ra về vẫn rì rầm thảo luận về tin lớn của mấy ngày hôm nay: Ông chủ Trần Nghị của bọn họ vì bệnh nhồi máu cơ tim đột nhiên phát tác nên đã bất ngờ từ vong ở nhà riêng.

Cái chết của ông chủ một nhà xuất bản, vốn chẳng phải là tin tức lớn gì, nhưng công xưởng Triệu Tinh nổi tiếng vì xuất bản series tác phẩm của X, kiếm được không ít tiền, bởi vậy tin tức này chiếm lấy trang báo không gọi là nhỏ, thậm chí đến bản tin giải trí cũng đưa tin theo, còn đưa ra đồn đoán vô lý là có thể có người ghen tức cố tình mưu sát.

Tổng giám đốc của Triệu Tinh là Trương Cần tốn bao công sức mới tạm thời làm yên lòng được nhân viên, anh ta nói với nhân viên, ít nhất thì, trong tương lai kế hoạch hợp tác giữa họ và X sẽ không thay đổi, hơn nữa X đã đồng ý ký hợp đồng cho ba cuốn sách mới.

Lúc này, Trương Cần một mình trong văn phòng chủ tịch không một bóng người, dường như đang tìm thứ gì đó, trên bàn làm việc bày ra một vài tài liệu, đều đã được mở ra, nhưng hiển nhiên đây không phải mục tiêu Trương Cần muốn tìm.

Trương Cần ngồi xổm trước bàn làm việc, lật tìm từng ngăn kéo một, khi lật tới ngăn kéo cuối cùng, phát hiện một chiếc hộp sắt bị khoá. Anh ta như vớ được kho báu, đem chiếc hộp lên trên bàn làm việc, khi định mở ra thì phát hiện hộp đã bị khoá lại. Đầu tiên anh ta dùng hết sức định mở hộp, nhưng sau khi thử một lúc bèn quyết định từ bỏ, đổi thành đi tìm chìa khoá của hộp.

Theo thói quen của Trần Nghị, chìa khoá chắc hẳn là giấu trong căn phòng làm việc này, hơn nữa sẽ không cách chiếc hộp này quá xa.

Anh ta nghĩ ngợi, lại ngồi xổm xuống, lấy hết toàn bộ ngăn kéo ra đặt lên sàn, sau đó cúi đầu nhìn vào trong chiếc tủ trống không, chẳng có một thứ gì.

Anh ta lại lật từng cái ngăn kéo được lấy ra để kiểm tra, quả nhiên, có một chiếc chìa khoá nhỏ được dán ở mặt dưới của một ngăn kéo trong số đó.

Anh ta cầm chìa khoá lên, sườn sề mở được hộp, bên trong có một cuốn sổ bị mài mòn khá là nghiêm trọng.

Khi Trương Cần đang định cầm cuốn sổ lên, bỗng có người gõ cửa, anh ta không ngờ là lúc này còn có người ở lại công ty, tính thu dọn bãi chiến trường này thì đã không còn kịp, đành phải miễn cưỡng hỏi: “Ai vậy?”

“Là tôi.”

Là trợ lý trước kia của Trần Nghị, An Thế Tiếp.

Trương Cần thờ phào một hơi.

“Có chuyện gì?”

“Cô Tôn gửi hợp đồng tới rồi.” Giọng điệu của An Thế Tiếp dường như có chút là lạ.

Nhưng Trương Cần không hề nghe ra, anh ta còn đang phiền muộn xem phải làm sao để đưa chỗ đồ này về chỗ cũ cho như không, tránh cho Tiểu An biết anh ta đang lén lút lợi dụng của chủ tịch.

“Tôi biết rồi, cậu cứ để ở văn phòng của tôi trước đi.”

An Thế Tiếp không hề bỏ đi ngay, sau khi qua một lúc, bên ngoài cửa mới vang lên tiếng bước chân rời đi của anh ta.

Tiếng bước chân có chút nặng nề và chần chừ.

Sau khi Trương Cần xác định anh ta đã đi, mới lấy hộp sắt ra, mở lại lần nữa, lấy ra cuốn sổ.

Anh ta nhanh chóng lật tới trang cuối cùng, một dòng chữ đã hấp dẫn sự chú ý của anh ta...

Lần đầu tiên công khai lộ diện: X sẽ xuất hiện!

▶▶▶

Trong góc nhà kho của Homey.

Tôn Chân tro mắt nhìn file văn bản vẫn là một màu trắng toát trên laptop, vô cùng phiền muộn.

Những sách đã xuất bản của X rải rác cạnh laptop, ánh mắt của Tôn Chân nhìn vào trang bìa những cuốn sách đó, không nén được bày ra biểu cảm chán ghét.

Không viết ra được.

Cô không viết ra được!

Cô không viết ra được thứ nội dung sắc mùi lá cải mà lại nhảm nhí như này!

Như thế chẳng khác gì bắt cô bán đứng linh hồn mình!

Nhưng chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại ký hợp đồng ba cuốn sách mới của X, giờ đã không còn đường để lui nữa rồi!

'Bụp' một tiếng, Tôn Chân gấp mạnh laptop, chán nản vùi mặt vào giữa hai tay.

“Sao vậy?” Giọng nói của Châu Châu bỗng vang lên.

Tôn Chân ngẩng mặt lên, nhận lấy cafe Châu Châu đưa cho, sau khi uống một ngụm lớn, mới nói: “Tớ xong rồi.”

“Gi mà xong rồi?”

“Tớ không viết ra được!”

“Chẳng phải cậu muốn làm nhà văn sao?”

“Nhưng tớ đâu có muốn làm thứ nhà văn như X!”

“Ôi, may mà tớ có chuẩn bị từ trước.”

“Hả? Ý gì vậy?”

Chỉ thấy Châu Châu nở nụ cười kỳ lạ, lấy ra một chiếc chìa khoá từ trong túi áo.

“Đây là gì?”

“Chìa khoá dự phòng của căn biệt thự kia, tớ tìm ra được ở chỗ chú tớ.”

“Cậu còn muốn quay lại cái chỗ quái quỷ ấy? Chỗ đó từng có người chết đấy!” Tôn Chân không hiểu nổi.

“Đi tìm đề tài đó.”

“Chỗ đó ngoài cửa có bảo vệ, sao có thể cho bọn mình vào được?”

“Xì, chuyện này cậu đừng lo, tớ đã quay lại quan sát bảo vệ mấy lần rồi, tay bảo vệ đó ấy à, sau khi ăn trưa xong thì sẽ ngủ gà ngủ gật, chắc phải ngủ từ một giờ tới hai giờ, thời gian một tiếng, đủ để bọn mình lấy đề tài tìm tài liệu rồi chứ?”

Ánh mắt của Tôn Chân rơi trên chiếc chìa khoá kia.

▶▶▶

Bảo vệ đúng là bắt đầu ngủ trưa.

Châu Châu vội vàng ra hiệu cho Tôn Chân đi theo, cho dù trong lòng Tôn Chân bất an, nhưng vẫn cố bấm bụng đi theo phía sau Châu Châu, hai người cùng rón ra rón rén vào căn biệt thự kia.

Sau khi hai người họ vào được cửa thì đi thẳng lên tầng ba, nhưng mới đi được một nửa, điện thoại trong túi Tôn Chân bỗng kêu lên, cô sợ gần chết, chân nhũn một cái, suýt nữa thì ngã xuống từ trên cầu thang, may mà có Châu Châu kịp thời đỡ lấy cô.

“Tôn Chân! Cậu làm trò gì thế? Sao điện thoại không bật chế độ im lặng?” Châu Châu nhỏ giọng nói.

Về mặt Tôn Chân đầy áy náy, cầm điện thoại lên nhìn, không ngờ lại là Tường Cần.

Chắc không phải là đề giục bản thảo đó chứ?

Để không làm Tường Cần sinh nghi, cô nhanh chóng nghe máy.

“A lô?”

“Cô Tôn, tôi muốn hỏi cô một việc.” Tường Cần đi thẳng vào vấn đề như mọi lần.

Trong lòng Tôn Chân hốt hoảng, có tật giật mình, cô cho rằng Tường Cần đã nhìn rõ trò lừa đảo của cô.

“Có phải trông X rất xấu xí không?”

Tôn Chân ngẩn người.

Sao tự dung lại hỏi X xấu hay đẹp?

“Kể cả rất xấu cũng không sao, bây giờ mức độ bao dung của độc giả rất cao, chỉ cần đề tài đủ, cho dù mặt mũi thế nào cũng đều có thể chấp nhận.”

“Xin hỏi đây là ý gì?” Tôn Chân vẫn chưa hiểu nổi.

“Tôi mặc kệ trước kia ông chủ của Triệu Tinh làm thế nào, giờ tôi muốn dán nhãn X lại từ đầu, tôi muốn cho độc giả một thần tượng, một thần tượng tồn tại thật chân thực.”

Bước chân của Tôn Chân ngừng lại.

Cô phải tự giữ bình tĩnh, cố gắng để giọng nói không bị run, mới hỏi: “Ý của anh là, muốn X lộ mặt?”

Châu Châu nghe thấy lời cô nói, động tác cũng ngừng lại, mắt mở lớn nhìn chăm chăm vào Tôn Chân.

“Chỉ cần X sẵn sàng lộ mặt, mỗi cái tên này thôi đã là tiềm năng kinh doanh vô hạn, phải kiếm được số tiền hơn mười lần bây giờ, thậm chí hàng trăm lần cũng không phải là vấn đề.”

Tôn Chân có hơi xiêu lòng.

Tiền.

Chỉ cần cầm được tiền, cô lại nghĩ tiếp cách để thoát thân là được rồi phải không?

Châu Châu đứng trên cầu thang bỗng thấy bảo vệ đi tới, vội vàng ra hiệu cho Tôn Chân trốn đi.

Tôn Chân cúi thấp người đi lên cầu thang, giọng nói của Trương Cần vẫn đang vang lên từ trong điện thoại: “Cô Tôn, nghĩ cách thuyết phục X đi, tới lúc đó chắc chắn cô cũng sẽ được lợi. Có được danh tiếng và tiền tài, còn có chuyện gì không làm nổi chứ?”

Khi bảo vệ đang định đi tới cửa thì bị người dân sống gần đó gọi lại, không biết hai người đang nói những gì, vừa nói vừa xoa tay múa chân.

Châu Châu thở phào một hơi, vỗ vỗ lồng ngực, ý bảo Tôn Chân là giờ tạm thời không sao nữa.

Trương Cần đã gác máy, Tôn Chân vẫn ngơ ngác nhìn điện thoại.

“Tôn Chân! Nhanh lên!” Châu Châu nhỏ giọng nói.

“Ồ, được.” Tôn Chân hoàn hồn lại.

Cô ép mình tạm thời không nghĩ những chuyện này trước đã.

Nhưng không biết tại sao, câu nói kia của Trương Cần lại luôn vang vọng trong đầu cô.

Có được danh tiếng và tiền tài, còn có chuyện gì không làm nổi chứ?

Tôn Chân có chút ngần ngại, nhét điện thoại vào trong túi, nhưng lại không nhét cẩn thận, điện thoại lại rơi ra, rơi trên tấm thảm trải sàn dày, không vang lên bất kỳ tiếng động nào.

Sau khi bước chân của họ rời đi, màn hình điện thoại nhấp nháy một hồi, hiển thị thông báo vài cuộc gọi nhỡ, số gọi tới đều là cùng một người.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 3: Sự ra mắt của X

Nổi tiếng thì đã sao? Cái lợi của sự nổi tiếng chẳng qua là được người bạn không quen và không bạn tâm biết đến mà thôi.

Dịch: Apy618

3.1.

Ngoài công toà án.

Tôn Bình cầm điện thoại, bên tai lại chỉ nghe thấy: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không nhắc máy, vui lòng để lại lời nhắn sau tiếng ‘bíp’.”

Cậu vừa tức giận vừa tuyệt vọng, tắt điện thoại, nhắm mắt lại.

Sau đó cậu mở mắt ra, nhìn thời gian trên điện thoại, sau khi hít thở sâu một hơi, quyết định tự mình vào trong toà án.

Đúng vào trước khi cậu sắp vào toà án, đột nhiên có người gọi cậu lại: “Tôn Bình! Đợi đã!”

“Đại Dũng?” Tôn Bình quay đầu lại, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Đại Dũng chính là một trong số mấy đứa bạn lúc trước xúi Tôn Bình đi trộm đồ, bọn họ vốn chỉ chơi cho vui thôi, không hề nghĩ tới chuyện sẽ đến nước nghiêm trọng như vậy, dính tới cả kiện cáo, thậm chí còn khiến Tôn Bình phải ở trong chỗ tạm giam một đêm.

“Đại Dũng, sao cậu lại tới đây?”

“Tất nhiên là tôi ủng hộ cậu rồi!” Đại Dũng dịch người qua, giới thiệu người đàn ông Âu phục trắng thớm phía sau cậu ta. “Đây, người này là luật sư Phurong. Lát nữa cậu đi vào, không cần phải nói gì hết, để ông ấy xử lý là được.”

Tôn Bình tỏ vẻ nghi ngờ.

“Mau vào đi.” Đại Dũng nói. “Khi nào cậu ra ngoài, tôi sẽ giải thích với cậu sau.”

▶▶▶

Người bảo vệ đi vào trong căn biệt thự.

Tuy bảo vệ có chìa khoá dự phòng, nhưng thường thì trừ phi chủ nhà có dặn dò riêng, bảo vệ sẽ không tự ý vào bên trong kiểm tra, đặc biệt là một căn nhà vừa mới có người chết.

Người bảo vệ vừa vào cửa liền lên thẳng tầng ba, đi về phía thư phòng.

Trong thư phòng không có lấy một bóng người.

Anh ta dừng lại trước một kệ sách, lấy sách được xếp thành dãy trên chiếc kệ đó xuống.

Phía sau dãy sách đó có một ngăn bí mật, nhưng lúc này người bảo vệ kinh ngạc phát hiện bên trong ngăn đó chẳng có gì cả.

Anh ta như phát điên tìm kiếm ở vị trí khác của kệ sách, thậm chí còn gạt hết tất cả sách xuống, muốn tìm thứ vốn được đặt trong ngăn bí mật.

Nhưng chẳng có gì cả.

Mất rồi.

Thật sự mất rồi.

Anh ta tức giận đập lên kệ sách chỉ còn lại sót vài cuốn vương vãi, phiền muộn không ngớt.

Bỗng nhiên, anh ta nghe thấy tiếng chuông điện thoại nho nhỏ.

Anh ta lần tìm theo âm thanh kia, phát hiện một chiếc điện thoại trên tấm thảm ở đầu cầu thang, trên màn hình đang nhấp nháy hiển thị cuộc gọi tới, tên người gọi tới là: Tôn Bình.

Người bảo vệ bắt đầu kiểm tra chiếc điện thoại này.

Ảnh, tin nhắn, nhật ký tin nhắn, thư điện tử.

Anh ta mở phần mềm nhắn tin ra, một đoạn hội thoại trong đó lập tức thu hút sự chú ý của anh ta.

—Hữu Lượng ở bên cạnh làm tờ không viết ra được chữ nào, còn cả chuyện của Tôn Bình cũng khiến tớ rất phiền lòng.

—Giờ cậu biết muốn làm X không đơn giản tới vậy rồi chứ?

—Đừng có so sánh tớ với loại người đó! Cái thứ mà hần ta viết ra đúng là chẳng khác gì mấy loại tạp chí lá cải!

Điện thoại đột nhiên rung lên, có người nhắn tin tới.

Bây giờ tới nay, tôi nhất định phải gặp mặt ông X.

Sau khi người bảo vệ xem xong tất cả thông tin bên trong điện thoại, anh ta đặt điện thoại về chỗ ban đầu phát hiện ra, sau đó rời đi.

▶▶▶

Trong nhà kho của Homey.

Tôn Chân và Châu Châu nhìn chiến lợi phẩm mà họ mang về: Vài chiếc bút ghi âm, một chồng ảnh chụp trộm mờ mờ không rõ, còn có một vài tài liệu, rất nhiều thứ, rất lộn xộn.

Châu Châu cầm mấy tấm hình lên xem tỉ mỉ, phát hiện nhân vật chính bên trong hầu như đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, địa điểm của bức hình trông có vẻ là ở khách sạn hoặc nhà nghỉ, còn có vài tấm ảnh tự chụp nam nam của một uỷ viên lập pháp chưa công khai giới tính nào đó.

“Chỗ này... Hình như là tư liệu viết sách của X?” Tôn Chân lật giờ chỗ tài liệu này, người ít nhiều cũng từng viết lách như cô nhanh chóng hiểu ra công dụng của những tài liệu này.

“Phải rồi!” Châu Châu chợt hiểu ra. “Mấy tấm hình này, chẳng phải là cái cô ngồi sao trong cuốn sách thứ hai 'Dấu răng trong phòng cấp cứu' của X sao? Ban đầu cô ta lấy đại gia, về sau giả vờ bị bạo hành, cuối cùng ly hôn cầm được khoản tiền trợ cấp kếch xù! Còn nữa còn nữa, cậu nhìn chỗ này đi.” Châu Châu lại lấy ra vài tấm hình, hào hứng nói: “Đây là cái ông uỷ viên lập pháp mà cuốn sách thứ tư 'Gấu Teddy dưới kính mắt' của X ám chỉ, đề báo thù việc trợ lý thay lòng đổi dạ, vu cho trợ lý tội tham ô, cuối cùng còn hại trợ lý phải ngồi tù oan.”

“Cho nên những nội dung trong sách của X... đều là thật ư?” Tôn Chân có chút kinh ngạc.

Cô cảm thấy dường như mình đã mở ra chiếc hộp Pandora.

Mọi thứ khủng khiếp trào ra trong giây phút nó được mở, muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Không thể giữ lại nữa.

Không thể lập tức đóng lại nữa.

Châu Châu cầm chiếc bút ghi âm lên, bật nút mở, giọng nam rõ ràng vang lên khe khẽ: “Chính bởi vì hấn là tình anh xuất thân từ gia đình làm chính trị, cho nên hấn không thể thừa nhận thân phận đồng tính của mình. Nhưng thật ra trong cuộc sống riêng thì hấn ăn chơi truy lạc, nói không chừng đã là người mang mầm bệnh rồi...”

Châu Châu bỗng chạy ra ngoài, lúc quay lại trên tay có cầm một cuốn 'Gấu Teddy dưới kính mắt', sau đó đứng trước mặt Tôn Chân nhanh chóng lật tới một trang, hào hứng nói: “Tôn Chân, cậu nhìn này!”

Tôn Chân cũng sấp lại xem, phát hiện nội dung trên trang đó gần như là giống y hệt lời nói của người trong bút ghi âm.

Châu Châu và Tôn Chân kinh hoàng nhìn nhau một cái.

“Châu Châu!”

Hai người sợ tới nhảy dựng, tim suýt nữa thì ngừng đập.

Châu Châu quay đầu lại nhìn, thấy người học việc của quán cafe đang đứng ở cửa nhà kho, vẻ mặt đầy nôn nóng.

“Cô làm gì vậy! Muốn dọa chết bọn tôi à?” Châu Châu sợ hãi nói.

“Châu Châu, cuối cùng chị cũng về rồi. Lúc trước cái anh Tường kia tới rồi lâu, anh ta nói phải gặp chị Tôn.” Người học việc nói.

“Gặp tôi?” Nhưng tôi đâu nhận được bất cứ thông báo nào?” Tôn Chân vừa nói vừa định lấy điện thoại ra từ túi, sau đó đột nhiên nghĩ tới một việc...

“Hồngбет rồi! Tôi quên mất hôm nay Tôn Bình phải mở phiên toà!”

▶▶▶

Tường Cần ngồi ở chỗ đợi với vẻ mặt không vui.

Nhìn thấy Tôn Chân và Châu Châu vội vàng chạy tới, anh ta hừ lạnh một tiếng.

“Trợ lý của nhà văn lớn quả nhiên khác hẳn! Cao giá vậy cơ mà, đã lâu rồi chưa ai dám để tôi phải đợi lâu như thế đâu!”

“Xin lỗi, không phải tôi cố ý, điện thoại của tôi mất rồi.” Tôn Chân giải thích.

“Lý do điện thoại mất cũ rích mà cô cũng nghĩ ra ư?” Tường Cần lại hừ lạnh một tiếng.

“Điện thoại của tôi mất thật mà!” Tôn Chân khóc không ra nước mắt.

Mà rất có thể là rơi ở trong căn biệt thự kia, nếu như bị người ta phát hiện... Tôn Chân quả thật không dám nghĩ tới.

“Tóm lại, tôi muốn gặp X.” Tường Cần nén lại cơn giận dữ.

“X rất coi trọng đời tư, trước giờ ông ấy không tiếp xúc với người ngoài.” Tôn Chân nói.

Tường Cần cười khẩy một cái, nói: “Chẳng lẽ khi X ký hợp đồng không chú ý thấy sao? Trong hợp đồng có ghi rất rõ ràng: Tác giả phải phối hợp với hoạt động quảng bá của nhà xuất bản, nếu không sẽ là vi phạm hợp đồng, ngoài việc hầu toà ra, còn phải trả tiền vi phạm hợp đồng là mười triệu tệ!”

Tôn Chân và Châu Châu đều rung hết cả mình.

Mười triệu tệ? Họ phải đi đâu gom cho được mười triệu tệ?!

“Cô đi nói với X, yêu cầu ông ta nghĩ cho kỹ, tôi lắng xê cho ông ta nổi tiếng được, thì cũng có thể đim ông ta xuống, chỉ cần lôi ra toà, dù ông ta có là nhà văn nổi tiếng nhường nào, cũng đều sẽ thân bại danh liệt.” Tường Cần cười nhạt, nói tiếp: “Chắc chắn X không thể ngờ rằng, lần đầu tiên ông ta công khai lộ diện, lại là ở trên toà!” Nói xong anh ta đứng dậy, ra về định đi.

“Anh Tường, đợi chút đã!” Tôn Chân cuồng cuồng.

Nhưng Tường Cần hoàn toàn không có ý định dừng lại, tiếp tục đi về phía cửa lớn của quán cà phê.

“Đợi chút đã!” Tôn Chân đuổi theo.

Tường Cần dừng lại, nhìn vào cô, đợi cô mở miệng.

Tôn Chân hít thở sâu một hơi, nói: “Tôi chính là X.”

▶▶▶

Tôn Bình bước ra từ toà án, luật sư Phương đi theo sau cậu.

Đại Dũng chờ ở cổng toà án ngay lập tức tiến lên hỏi: “Kết quả ra sao?”

“Không truy cứu xử phạt.” Trên mặt Tôn Bình đầy vẻ không dám tin.

“Hầy! Không truy cứu xử phạt!” Đại Dũng phấn khởi hô lên.

Tôn Bình vui vẻ cảm ơn luật sư Phương, Đại Dũng lại nói: “Người cậu cần cảm ơn không phải ông ấy, là chú tôi mới đúng.”

“Chú cậu?”

“Đúng vậy! Giờ tôi đưa cậu đi tìm chú ấy!”

Sau khi chào tạm biệt luật sư Phương, Đại Dũng dẫn Tôn Bình tới một quán rượu kiểu Nhật.

Trước khi vào cửa, Tôn Bình bỗng dừng bước lại, hỏi Đại Dũng: “Chú cậu giúp tôi việc lớn như vậy, tôi có cần mua quà gì đó tặng chú ấy không nhỉ?”

“Không cần đâu. Chú tôi giàu lắm, không để ý đến món quà mọn của cậu đâu.” Đại Dũng cười cười. “Chú ấy nói muốn làm quen với cậu, tiện thể mời cậu ăn cơm.”

“Chú cậu tốt vậy sao?”

“Đúng vậy, mọi người đều rất thích chú ấy, quen được chú ấy là coi như cậu có phúc đấy.”

Sau khi hai người bước vào, thấy một người đàn ông trung niên trong phòng bao, ông ta mặc một bộ Âu phục, trông có vẻ giống ông trùm xã hội đen, đằng sau còn có hai người mặc đồ đen đang đứng.

Đại Dũng niềm nở tiến lên phía trước, nói: “Chú, đây chính là người cháu từng đề cập với chú, người bạn thân của cháu, Tôn Bình.”

Ba từ 'người bạn thân' giờ Tôn Bình thấy vô cùng xuôi tai, cậu không khỏi nở nụ cười, nhìn Đại Dũng.

Tôn Bình đi tới trước mặt người trung niên, cúi người một cái, nói to: “Thưa chú, cảm ơn sự giúp đỡ hôm nay của chú!” Lúc này cậu cảm thấy điện thoại trong túi quần đang rung lên, nhưng cậu cố tình phớt lờ nó.

Sau khi người trung niên quan sát kỹ Tôn Bình, ông ta nở nụ cười, sau đó ra hiệu một cái, phục vụ nhanh chóng bê lên đĩa sashimi thịnh soạn và rượu sake đã được làm ấm.

Người trung niên nói: “Chuyện con con thôi, công tổ viên là bạn của chú, gọi một cuộc điện thoại là xong mà.” Câu chuyện chuyển hướng, hỏi Tôn Bình: “Nghe Đại Dũng kể, cháu là sinh viên ngành y à?”

“Thật ra cháu chẳng có chút hứng thú nào với việc học y cả, tại bố mẹ cháu cứ khẳng khái muốn cháu học học viện Y.” Tôn Bình thành thật trả lời.

Chú của Đại Dũng cười lên, nói: “Nếu không có hứng thú, có muốn như Đại Dũng, tôi làm việc cạnh chú không?”

Đại Dũng lập tức phản đối: “Chú! Bất công thế! Ban đầu cháu xin mãi, chú mới cho cháu đi theo chú. Sao chú lại hào phóng với Tôn Bình vậy?”

Người trung niên cười ha ha, nói với Đại Dũng: “Còn không xem lại bản thân cháu là cái dạng gì đi, người ta là học sinh giỏi của học viện Y đấy, còn chưa chắc đã đồng ý đâu.”

Tôn Bình nghe xong có chút lúng túng.

Người trung niên nâng cốc lên, nói: “Nào, chú đùa với cháu thôi. Sau này cháu cứ gọi chú là chú Cao là được.”

Tôn Bình cũng nâng cốc lên, hào phóng uống một hơi cạn sạch, sau đó bị sặc, ho liên tục.

Tâm trạng chú Cao có vẻ rất tốt, không ngừng cười ha ha.

Lúc này điện thoại trong túi Tôn Bình lại bắt đầu rung lên, cậu đoán được là ai gọi tới, nhưng cổ tình không chịu nghe máy.

Giờ mới nhớ tới cậu sao?

Muộn quá rồi, chị gái ruột còn chẳng bằng một người bạn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 3.2

Tôn Chân rất hồi hộp.

Mấy phút nữa là sẽ tổ chức cuộc họp báo.

Cô không ngờ hành động của Tưởng Cần lại nhanh tới vậy, gần như là tổ chức họp báo ngay lập tức, như thể đã dự tính trước, nhưng cô muốn nuốt lời thì cũng không kịp nữa rồi.

Châu Châu cùng cô đợi ở phía sau sân khấu, vừa cẩn thận sửa sang lại đầu tóc cho cô, vừa nói: “Không ngờ gan cậu lại lớn thế, ghê gớm thật!”

Tôn Chân thờ dãi một hơi, nói: “Nếu không thì tớ còn có thể làm gì? Tiền vi phạm họp đồng là mười triệu tề đó!”

“Tớ cũng không ngờ là chuyện lại tới nước này, nói đi nói lại chẳng phải đều tại Tôn Bình sao?” Châu Châu nói.

“Đừng nói vậy. Với tớ thì em trai quan trọng hơn bất cứ ai, hồi xưa ở nhà tớ bị bố mẹ mắng, đều là nó giải vây giúp tớ, tớ bị mắng tới phát khóc, nó còn chọc cho tớ cười. Nó vẫn luôn là đứa em trai tốt, tớ mới là cô chị vô dụng.” Nghĩ tới việc mình đã ba mươi tuổi rồi vẫn chẳng làm nên trò trống gì, Tôn Chân rũ đầu xuống, cảm thấy chán nản.

Đột nhiên lại lấy can đảm để giả mạo X, có phải trong tiềm thức của cô cuối cùng cũng hi vọng mình vượt lên người khác, để người xung quanh phải nhìn cô với cặp mắt khác xưa?

Cho dù tất cả đều là giả dối.

Nhưng, ai có thể khước từ thứ cám dỗ ấy?

Trước sân khấu, phóng viên ào ào tràn vào, lúc này Tưởng Cần bước lên sân khấu, cầm micro lên, ra hiệu cho các phóng viên yên lặng, sau đó mới bắt đầu: “Một năm trước, chúng ta biết đến một cái tên: X. Một cái tên khiến chúng ta phải ngạc nhiên.”

Sau sân khấu, trợ lý của Tưởng Cần là An Thế Tiếp cầm theo một cuốn sổ cũ kỹ, đứng cạnh nhắc nhở Tôn Chân: “Lát nữa chắc chắn sẽ có phóng viên hỏi nội dung trong sách của cô có phải là phản ánh người thật việc thật không, cho dù có phải hay không, cô đều phải phủ nhận, tránh vấn đề pháp luật.”

Trước sân khấu, giọng nói của Tưởng Cần vang lên: “Cho dù tác phẩm của người này cực kỳ gây tranh cãi, nhưng lại vô cùng được sự yêu thích. Có kẻ nói người này viết về mặt tối của xã hội, cũng có kẻ nói người này viết về nhục dục lộ liễu.”

An Thế Tiếp tiếp tục nhắc nhở Tôn Chân: “Còn nữa, chắc chắn sẽ có người tò mò những miêu tả nhục dục trong sách có phải xuất phát từ kinh nghiệm của bản thân cô không?”

Tôn Chân có chút kinh ngạc, dường như hoàn toàn không nghĩ tới câu hỏi của các phóng viên có thể sẽ trực tiếp như vậy.

“Có người nói người này giỏi miêu tả những cảnh bạo lực như vậy, chắc chắn là đàn ông.” Giọng nói của Tưởng Cần tiếp tục vang lên. “Cũng có người nói lời văn của người này tinh tế, chắc chắn là phụ nữ.”

Tôn Chân hít thở sâu một hơi.

“Mọi người, bây giờ mọi suy đoán đều có thể đi đến hồi kết rồi.” Tưởng Cần nở nụ cười, giơ tay về phía sau sân khấu. “Hãy để tôi chính thức giới thiệu với các bạn, nhà văn nổi tiếng vừa ra mắt đã tạo nên một cơn gió lốc: X.”

Một dáng người chậm chạp bước ra từ sau sân khấu.

Tưởng Cần tiếp tục giới thiệu: “Bắt đầu từ hôm nay, khi mọi người viết tiêu đề nên chú ý, các bạn đừng gọi người này là 'ngài X' nữa, và lại, bây giờ X đã có một cái tên mới.”

Dáng người kia đứng trước sân khấu.

“Tên của cô ấy chính là: Tôn Chân!”

Ánh đèn flash dưới sân khấu loé lên liên tục, tiếng màn trập kêu không dứt.

Tôn Chân chỉ cảm thấy mắt mình sắp mù rồi, cô nghiêng đầu muốn tránh đi những ánh chớp kia, vừa đúng lúc nhìn thấy Châu Châu ra hiệu muốn cô mau quay đầu lại mỉm cười trước ống kính.

Đột nhiên có một phóng viên kích động đẩy đoàn người ra, cố chen lên phía trên cùng, sau đó giơ cao tay.

Tưởng Cần gật gù đầu, có người đưa micro cho người phóng viên đó.

Sau khi Tôn Chân nhìn thấy phóng viên đó, cả người cứng đờ lại.

Phóng viên đó đặt câu hỏi: “Xin hỏi tại sao bây giờ cô mới quyết định lộ diện?”

Người đặt câu hỏi là Ngụy Hữu Lượng.

Sau khi hỏi xong câu này, anh đứng thẳng người, đôi mắt nhìn thẳng vào Tôn Chân đang đứng trên sân khấu.

Anh không dám tin, cô gái sáng nay vẫn còn đang làm bữa sáng trong nhà anh, vậy mà lại là nhà văn X tiếng tăm lừng lẫy?

Tôn Chân rõ ràng biết anh vẫn luôn theo dõi tin tức của X, tại sao còn muốn giấu anh? Mà không ngờ diễn xuất lại tốt tới vậy, trước đó anh chẳng nhìn ra chút nào.

Hữu Lượng bỗng thấy trong lòng nguội lạnh.

Anh cảm thấy người phụ nữ tên Tôn Chân này quá đáng sợ.

Tôn Chân lặng người không trả lời, dáng vẻ kinh hãi kia giống như chú thỏ con lạc vào rừng cây, khiến người ta nhìn mà không đành lòng.

Nhưng Hữu Lượng hạ quyết tâm, tiếp tục truy hỏi thêm: “Xin hỏi người nhà cô biết cô là X không?”

Tôn Chân há miệng định trả lời, lại phát hiện mình không thể nói ra một câu nào.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới sẽ gặp được Hữu Lượng ở nơi này, mà vấn đề anh hỏi lại khiến cô không biết nên trả lời ra sao.

Tưởng Cần thấy tình hình không ổn, vội vàng đi qua dàn xếp: “Xin lỗi, chúng tôi không trả lời vấn đề riêng tư.” Anh thấy Tôn Chân đứng là không biết đối phó với trường hợp như này, dù sao mục đích để X lộ diện cũng đã đạt được, thôi cứ tuyên bố thắng: “Cảm ơn mọi người, họp báo kết thúc rồi, chúng tôi sẽ gửi thông cáo báo chí cho các bạn sau.” Nói xong Tưởng Cần bèn kéo Tôn Chân đi về phía sau sân khấu.

Trước khi Tôn Chân biến mất trên sân khấu, cô quay đầu lại, cùng Hữu Lượng bốn mắt nhìn nhau.

Cô nhìn thấy rõ ràng trong ánh mắt Hữu Lượng tràn đầy sự không tha thứ và tức giận.

Tôn Chân cắn cắn môi.

Cô suy nghĩ mọi thứ quá đơn giản rồi, ban đầu cô sợ bị phạt mười triệu tệ tiền vi phạm hợp đồng nên tùy tiện giả mạo X, hoàn toàn không nghĩ tới Tưởng

Cần lại mở hẳn cuộc họp báo để tuyên bố... Rốt cuộc cô bị sao vậy? Chỗ lát đã bị danh lợi làm cho choáng váng đầu óc sao?

Cô lên sóng truyền hình.

Giờ cô đã là X rồi.

Nhưng cô phải làm sao giải thích tất cả những điều này với người nhà và Hữu Lượng đây?

Lẽ nào muốn cô nói thật sao?

“Nhanh lên chút!” Giọng nói của Tưởng Cần bỗng vang lên.

Tôn Chân hoàn hồn, phát hiện mình đã đi tới trước một chiếc xe, Tưởng Cần mở cửa, đẩy cô vào bên trong xe, Châu Châu và Tiểu An cũng cùng lên theo.

Điện thoại của Tưởng Cần kêu không ngừng, đồng thời cũng có một số lượng lớn tin nhắn được gửi tới, anh đọc những tin nhắn trong điện thoại, vô cùng hài lòng.

“Hay lắm, mọi người đều không ngờ tới! Vô cùng có hiệu quả tin tức! Đến cả tôi ban đầu cũng tưởng X là một người đàn ông, không ngờ lại là cô X!” Anh mừng rỡ quay đầu lại, nhìn Tôn Chân nói: “Cô biểu hiện cũng không tệ! Nhưng cuốn sách tiếp theo, trừ đi thời gian sắp chữ, hiệu đính và in ấn, sơ sơ chỉ còn lại hơn hai tuần nữa là phải nộp bản thảo rồi.”

“Sao có thể thế được?” Tôn Chân hết hoảng.

“Sao lại không được? Lúc trước cô viết sách rất nhanh mà! Thời gian xuất bản mỗi cuốn sách đều cách nhau không vượt quá hai tháng, lần này chắc chắn cũng không vấn đề gì.” Tưởng Cần nói.

Tôn Chân lườm Châu Châu một cái, Châu Châu tự biết đuối lý, lè lè lưỡi.

Tưởng Cần bận rộn nhận nghe điện thoại, xem tin nhắn trong máy, không để ý thấy hành động nhỏ của hai cô gái này, trái lại An Thế Tiếp ngồi cạnh Châu Châu đều nhìn thấy hết.

▶▶▶

Đầu tiên là Tôn Bình gọi điện tới, Tôn Chân vừa mới nghe máy, cậu đã hỏi thẳng luôn: “Tại sao chị không cho em biết, chị chính là X?”

“Chị... Chị có ký hợp đồng với nhà xuất bản, không thể nói.” Tôn Chân gượng gạo giải thích.

“Em đâu có nói ra ngoài! Tại sao chị lại không tin em? Em còn tưởng giữa chúng ta không có bí mật, nào ngờ đến cả em mà chị cũng giấu!”

Tôn Chân không còn gì để nói.

Tôn Bình thở phì phì cúp máy.

Ngay sau đó điện thoại lại kêu lên, Tôn Chân nhìn số gọi đến, đầu ong cả lên, nhưng lại không thể không nghe.

“A lô? Mẹ ạ.”

“Tôn Chân, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Sao con lại là X? Sao lại viết ra cái thứ nhục dục lộ liễu như vậy chứ?”

“Mẹ, đó chỉ là tình tiết yêu cầu có thôi, nội dung chính của sách không phải...”

“Con có biết là hôm nay bao nhiêu người thân bạn bè ầm ầm gọi điện tới nhà, hỏi cả tá vấn đề, mẹ không có cách nào trả lời, mặt mặt chết đi được! Còn nữa, xin con sau này đừng có đi tìm Tôn Bình nữa, nó là sinh viên xuất sắc của học viện Y, nếu để bạn bè nó biết chị gái nó đang viết cái thứ đáng xấu hổ này, bị chế giễu thì phải làm sao?”

Tôn Chân trầm mặc.

Bất kể làm thế nào, bà Tôn vẫn cứ không hài lòng, chỉ vì cô là con gái sao?

Nực cười, đã là thời đại gì rồi, còn cổ hủ như vậy, trọng nam khinh nữ, từ sau khi Tôn Bình được sinh ra, Tôn Chân có cảm giác mình ở trong nhà cứ như người vô hình vậy, không được coi trọng, không được ngợi khen, cho dù làm gì cũng đều không hợp ý bà Tôn. Nhìn lại Tôn Bình, nhận được hết sự cưng chiều của bà Tôn, từ nhỏ bướng bỉnh phá phách cũng không thấy bà Tôn mắng được mấy câu, ngược lại còn trách người làm chị như cô không lấy mình làm gương, dạy bảo cho em trai đáng hoàng.

“Tôn Chân.” Giọng nói của ông Tôn bỗng vang lên từ trong điện thoại, cô sợ giật nảy mình.

Sao nào, hai người già muốn luân phiên ném bom cô sao?

Trong lúc cô không biết phải làm sao, trong lòng cảm thấy bất an nhất, người thân gần gũi với cô nhất lại cứ từng người một tới phê phán cô, chỉ trích cô, tại sao không có ai đứng ở phía cô chứ? Tại sao lại không có ai ủng hộ cô?

“Bố.” Cô rụt rè gọi một tiếng, chuẩn bị tốt tâm lý.

“Con bàn bạc với nhà xuất bản kiểu gì vậy? Tại sao ra nhiều sách như vậy rồi, trên người con lại không có tiền, đến cả tiền phòng cũng không đóng được?”

Tôn Chân hốt hoảng, cô hoàn toàn chưa nghĩ tới điều này.

Hông rồi, bị lộ rồi.

Trong lúc cấp bách cô vội vàng nói: “Tiền nhuận bút con nhận được sau này mới thanh toán, nên dạo này kinh tế mới eo hẹp một chút.”

Ông Tôn im lặng mất một lúc, hỏi với giọng điệu có chút lo lắng: “Có phải con tiêu tiền vào những chỗ linh tinh không?”

“Không phải, tất nhiên không phải rồi.” Tôn Chân vội vàng phủ nhận, chỉ sợ ông Tôn tiếp tục sinh nghi.

Nhưng con gái của mình, sao ông Tôn lại không hiểu chứ?

Cho dù qua điện thoại ông không nói thêm nữa, nhưng quả thật cảm thấy rất không ổn.

Sao Tôn Chân lại có thể là X chứ? Ông nghĩ thế nào cũng thấy không có khả năng.

Đứa con gái từ nhỏ đã ngoan ngoãn dễ bảo, sao có thể viết ra thứ như vậy?

Hơn nữa chỗ tiền kia rốt cuộc đã đi đâu rồi?

Nếu không phải ông Tôn cách chiếc điện thoại, mà là trực tiếp mặt đối mặt với con gái mình, ông sẽ lập tức hiểu ra, con gái mình đang nói dối.

Nhưng chung quy con gái ông đã chọn nói dối, không kể hết ra sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Nói Dối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.